

Giới thiệu Một Đời Vui Vẻ

Truyện Một Đời Vui Vẻ của tác giả Huyết Nguyệt Lạc Vi là một câu chuyện ngôn tình hiện đại hay. Hạ Ly trước giờ không thừa nhận mình là một cô gái bình thường, mặc dù cô giống các cô gái bình thường ở điểm, sẽ thâm mến, sẽ đau lòng, sẽ ghen tỵ, sẽ mơ màng.

Trong sinh mệnh của Hạ Ly có hai người cô hận thấu xương, một là Vân Trinh Uyển mười tám năm trước như chim nhỏ nép vào người: người phụ nữ này đoạt đi cha cô, tức giận chèn ép mẹ cô; một người khác là Vân Yên mười tám năm sau cũng giống chim nhỏ nép vào người: người phụ nữ này đoạt mất người đàn ông cô thích mười năm, nhân tiện đáp nện cô thành người xấu cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bữa tiệc đính hôn

Hạ Ly trước giờ không thừa nhận mình là một cô gái bình thường, mặc dù cô giống các cô gái bình thường ở điểm, sẽ thâm mến, sẽ đau lòng, sẽ ghen tỵ, sẽ mơ màng.

Trong sinh mệnh của Hạ Ly có hai người cô hận thấu xương, một là Vân Trinh Uyển mười tám năm trước như chim nhỏ nép vào người: người phụ nữ này đoạt đi cha cô, tức giận chèn ép mẹ cô; một người khác là Vân Yên mười tám năm sau cũng giống chim nhỏ nép vào người: người phụ nữ này đoạt mất người đàn ông cô thích mười năm, nhân tiện đáp nện cô thành người xấu cả đời.

Vậy mà, đúng như Hạ Ly nói: Người làm nhục tôi, chịu nhục gấp bội; người khi dễ tôi, bị khi dễ gấp bội; người lấn ta, tăng gấp bội lấn chi; người làm phiền tôi, hung hăng chà đạp! Mặc kệ bị đá đảo như thế nào, tiểu cường Hạ Ly cũng sẽ đứng cảm bỏ dấy!

Trong sinh mệnh của Hạ Ly cũng có hai người cô yêu đến tan nát cõi lòng, một người là mười năm trước nói lời hùng hồn tuyên bố đời này chỉ thừa nhận hạ ly là em họ anh Hứa Lâm Tranh, một người khác là người thân bí mười năm sau bất luận như thế nào cũng sẽ đứng ở phía cô Tiêu Phượng Nam.

Vậy mà, tôi yêu người, tôi hận người. Kết quả cũng chỉ như thế mà thôi. Mặc kệ là Tiêu Hồn Thực Cốt cỡ nào, nữ vương Hạ Ly tình nguyện vứt bỏ tình yêu, cũng không chịu mất đi một chút tự tôn buồn cười này.

Nói một tiếng cười khuyh thành quá tham lam, như vậy tôi chỉ cầu xin. Một đời vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bạn gái

Ngày thứ hai, Hạ Ly thất tình vẫn ngủ thẳng đến mười một giờ trưa.

“Tiêu Ly biết Phượng Nam sao?” Cha Hạ từ hôm qua bắt đầu nhìn sắc mặt con gái mà làm việc, bữa tiệc đính hôn của con gái thứ hai sắp xếp trước con gái lớn, ít nhiều gì trong lòng cũng áy náy. Huống chi, ông cũng hiểu chút tâm sự thiếu nữ của Hạ Ly. Nhưng mà chuyện này cũng là không có cách nào, ai bảo Hạ Ly lại vừa ý anh họ mình chứ.

Làm cha nhà người ta bị bức thành như vậy, cũng chính là ông.

“Không biết.” Hạ Ly có chút khó hiểu. Cô nên biết sao?

“Ách.” Cha Hạ ngẩng đầu từ trên báo lên: “Không biết mà con khiếu vũ với nó?”

“Nghe nói là bạn Lâm Tranh mà.” Hạ Ly xé một miếng bánh mì, miệng ậm ừ: “Làm sao vậy?”

“Lúc con còn nhỏ nó còn tới nhà chúng ta chơi, sau này ra nước ngoài với ông nội nó. Nói là năm trước mới trở về.” Cha Hạ sờ sờ râu: “Hình như là bạn học với Lâm Tranh, cha cũng quên rồi.”

“Chiều nay phải qua bên mẹ, có muốn thuận tiện đem thức ăn về không?” Hạ Ly liếm liếm ngón tay không chú ý hỏi cha, không ưu nhả trước người khác chút nào.

Cha Hạ nhìn chằm chằm con gái mình, thờ dài: “Con là đến chỗ mẹ con, hay là đến nhà ông ngoại con? Tiểu Ly, con cũng không phải là trẻ con, ít gặp anh họ con mới phải.”

Vốn là Hạ Ly đang ăn thoải mái liếc nhìn trên lầu: “Yên tâm, tôi sẽ không phá hư hạnh phúc của con gái bảo bối của ông.” Cô rút lấy đầu ngón tay “cộc cộc” đi lên lầu, đá văng cánh cửa mở hờ kia “oanh” một tiếng: “Muốn nghe cái gì tôi nói cho bà nghe, cần gì lén lút lút lút. Bà thích lén lén lút lút, dứt khoát ban đầu cũng không cần vào cửa chính nhà họ Hạ chúng tôi, ở bên ngoài lén lút là được rồi. Hiện tại đây coi là cái gì?”

Nhất thời yên lặng.

Hạ đại tiểu thư đá văng ra, chính là cửa phòng Vân Yên. Nhưng mà, sáng nay Vân Yên phải chụp hình cưới đã sớm đi rồi, ở trong phòng cô ta chính là Văn Trinh Uyên.

“Hạ Ly ồn ào nữa cha đánh con.” Cha Hạ đứng lên, nhưng cũng không giống như là có vẻ tức giận mấy “Nói chuyện với trưởng bối như vậy sao?”

“Hôm nay không trở lại, ngày mai cũng không về.” Hạ Ly cầm túi xách lên: “Ông hãy sống tốt với người phụ nữ của ông đi, còn có Văn nha đầu bảo bối, con rể Văn bảo bối của ông! Tôi cũng không cần về nữa!”

“Nha đầu chết tiệt kia!” Cha Hạ đuổi theo muốn đánh, cô đã sớm chạy ra cửa chính.

“Đại tiểu thư nhà người có tiền, đặc biệt là đại tiểu thư được cưng chiều, mỗi ngày chuyện cần làm cũng chỉ có nói chuyện yêu đương mà thôi.” Nghĩ tới những lời này của Lâm Oánh Hạ Ly liền muốn cười, dĩ nhiên cũng muốn đánh cô ấy. Vốn cô cho rằng mình có thể thoát khỏi cách sống nhàm chán cầu huyết này, nhưng mà tốt nghiệp đại học không lâu, đã cảm thấy chống lại số mệnh “đại tiểu thư” này trên căn bản là không thể làm được.

Hạ Ly từng có lý tưởng.

Lý tưởng rất thực tế —— giống như người mẹ xinh đẹp giỏi giang của cô là làm luật sư, cô cũng vì lý tưởng nỗ lực sống. Vậy mà, đến cuối cùng, những nỗ lực tốt đẹp này nhớ lại đều biến thành tô điểm cho cuộc sống “đại tiểu thư” của cô.

Không có một văn phòng dám “chứa chấp” đại tiểu thư Hạ thị, cô không sợ chết, người ta sợ.

Vậy được rồi, nếu đều hy vọng cô là một đại tiểu thư tiêu xài vô độ ngang ngược vô lý, vậy cô liền làm đại tiểu thư của mình thật tốt.

Thật ra thì, coi như Hạ Ly không họ Hạ, liếc mắt nhìn qua cũng đoán là ăn uống tiệc tùng. Hình tượng đại tiểu thư xinh đẹp hào sắc ngực to não tàn cầu huyết trong kịch trên căn bản chính là khuôn mẫu của cô.

Dĩ nhiên, chỉ là diện mạo, diện mạo mà thôi.

Dáng dấp Hạ Ly tương đối kiều mỹ, thích mặc quần áo phong cách lòe loẹt, thích trang sức phong cách, thích được người sao vây quanh trắng bao quanh. Theo lời của cô nói, ngay từ lúc mình mười ba tuổi liền thoát khỏi giai đoạn loli. Mặc dù nói thời điểm này biểu cảm của cô rất loli.

Lại là mười ba tuổi.

Thật là mười ba tuổi hắc ám

Giày cao gót màu đỏ bạc của cô gõ “cộc cộc” trên sàn nhà, đi tới chỗ hẹn trước.

Sớm có một người phụ nữ mắt kiếng gọng đen mặc đồ công sở ngồi ở đó, hết sức chăm chú xem báo.

“Xin chào, có gì yêu cầu không?” Giọng Hạ Ly the thé nói: “Chỉ cần là mệnh lệnh của chủ nhân. Cái gì cũng được.”

Người phụ nữ cũng không ngẩng đầu lên: “Tiểu Ly bảo bối, rốt cuộc đã tới. Buổi trưa tốt đẹp cỡ nào, cũng dâng hiến cho cậu, lại dám cho mình đến muộn!”

“Chỉ là đến muộn thôi mà.” Hạ Ly ngồi ở đối diện cô: “Cuối tuần này cũng tặng ca à? Thật là đứa trẻ cực khổ, thưởng cậu một thanh chocolate.”

“Khur, cái thứ dỏ mình ăn chocolate——” Người phụ nữ rút cuộc ngẩng mặt, tương mạo tầm thường không có gì lạ, lại có ánh mắt long lanh nước, một bộ dạng phụ nữ đang hoang: “Mình muốn áp đảo, xé nát, chà đạp cậu!”

“Ha ha, mình biết rõ cậu muốn nha. , muốn liền cầu xin mình nha.” Hạ Ly nheo mắt lại, mím môi đem chocolate ma sát trên mặt: “Đứa trẻ không ngoan, vẫn khẩu thị tâm phi. Muốn thì phải nói ra nha, Lâm Oánh bảo bối thân ái. Cậu xem, mặt của cậu cũng nóng nha.”

Được lắm.

Lâm Oánh kiên trì chống lại ánh mắt mập mờ xung quanh: “Thôi, vẫn là nói không lại cậu.”

Hạ Ly che miệng cười: “Ha ha! Cậu biết là tốt rồi. Hôm nay nếu không phải là điện thoại của cậu, mình ngủ thẳng tới trưa cũng không tỉnh. Thế nào, có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì.” Cô gấp tờ báo rồi lại gấp lại, bỏ vào trong túi: “Ngày hôm qua gặp Liễu Nghiêu. Hắn còn hỏi đến cậu ——”

“Liễu Nghiêu là ai?” Hạ Ly gọi nhắc nhở mình: “Mình biết sao?”

Lâm Oánh cười lạnh: “Không nhớ rõ mối tình đầu của mình cũng là bình thường nha, ai bảo Hạ Ly cậu thay đàn ông như quần áo chứ.”

“Mối tình đầu. Người yêu?” Hạ Ly bị sắc cà phê, bất nhả ho khan: “Mình khi nào thì có mối tình đầu tên là Liễu Nghiêu?”

D

“Năm mươi ba tuổi ấy, lời kéo tay của người ta khoe khoang khắp nơi. Một đám nữ sinh hâm mộ thề muốn làm thịt cậu!” Ánh mắt khinh bỉ, Lâm Oánh nói: “Bây giờ nghĩ lại, từ lúc đó cậu đã biểu hiện tiềm chất nữ vương.”

Đ

“.” Hạ Ly yên lặng.

L

“Còn nói là anh hùng cứu cậu khỏi biển lửa gì đó.” Ánh mắt càng thêm khinh bỉ: “Chỉ là, ban đầu mặc kệ chúng mình hỏi thế nào, cậu cũng không chịu nói anh ta làm sao cứu cậu khỏi biển lửa. Sẽ không phải là lừa dối chứ. Cậu mười ba tuổi đã biết dụ hỏa đốt người rồi hả?”

Q

“Drop dead (Chết đi)! Tiểu Lâm Oánh thân ái.” Hạ Ly mỉm cười nhỏ giọng: “Nhớ rồi, là anh ta à.”

Đ

“Khur, một bộ dạng hoa hoa công tử. Còn nhớ ư!” Lâm Oánh bắt đầu ăn bữa trưa của mình: “Như thế nào, không muốn nói lại tiền duyên à?”

“Tiền duyên ái gì.” Hạ Ly tự giấu mỉm cười có chút vô vị.

Lâm Oánh sững sờ, ngay sau đó nói sang chuyện khác: “Mau đi mình ăn cơm đi, một lát lại phải đi bán mạng rồi. Thật hâm mộ cậu, cái gì cũng không cần làm, mỗi tháng tiền tiêu vặt còn nhiều gấp ba mươi lần tiền lương hàng năm của mình.”

“A, nói cho cậu một cái bí mật.” Hạ Ly ngoắc ngoắc ngón tay: “Tiền tiêu vặt của mình ở nhà là ít nhất, mình lại không có doanh thu, cho nên vẫn căng thẳng sống qua ngày, người không cần tin những thứ bát quái kia! Nếu như mà mình có thể mỗi tháng nhận được 5 vạn, cũng muốn thấp hương rồi.”

“Không phải chứ? Kém lời đồn hai số không!” Lâm Oánh vừa nói chuyện vừa vui đầu khoăn ăn: “Hay là nói tạp chí bát quái căn bản là không có khái niệm đối với tiền tiêu vặt của cô nàng nhà giàu?”

“Cho nên, lời đồn chỉ là giả.” Hạ Ly nháy mắt với một người đàn ông trẻ tuổi quần áo gọn gàng đối diện: “Cái loại này như phú hào mua cho một nữ tình nào đó một căn biệt thự gì đó, một tiểu khai (*) nào đó đặt riêng bộ kim cương cho người tình, một chính khách nào đó vung tiền như rác mua một bãi biển cho nữ thư ký gì đó ——” cô thổi móng tay đỏ một chút: “Trừ phi những người đó đầu óc nước vào, nếu không vậy căn bản chính là đầm rỗng hang hồ! Ai sẽ đem tiền mình khổ cực kiếm được ném ra chơi nghịch nước chứ! Giống ông ngoại của nhà mình hào phóng nhất đó, từ lúc mẹ già của mình lập gia đình bắt đầu sẽ không đưa quà sinh nhật cho bà. Nghe nói ông nội mình chưa kết hôn cũng có qua vài tình nhân, nhưng là cho tới nay sẽ không tiêu tiền lớn để nhười ta vui vẻ. Còn nữa, chú hỏ của mình cậu cũng biết, công tử phóng đảng của thế kỉ sao. Ngay cả chú ấy cũng sẽ không tùy tiện tặng bạn gái đồ vật quá quý giá. Tóm lại, những tình tiết kinh quang lấp lánh này lờ lờ là những thứ kia tiểu nữ sinh trong lúc rảnh rỗi tự bịa ra. Một chút độ tin cậy cũng không có.”

“Ha! Mặc dù đạo lý mình cũng hiểu, nhưng mà chính tai nghe đại tiểu thư chân chính cậu nói ra, vẫn là thất vọng một chút. Tiền đối với người có tiền và người không có tiền giống nhau, đều là không thể tùy tiện cùng hưởng!” Lâm Oánh cảm khản lên chấm chấm khóe miệng: “Nhưng mà bạn yêu, những lời này ngàn vạn lần không được nói khắp nơi, nếu không cậu chính là đồ khốn nạn phá hư giấc mộng của thiếu nữ.”

Hạ Ly nhìn người đàn ông gọn gàng đối diện đi từng bước tiến vào, cười đến nghẹn: “Như lời đã nói cũng không phải là tuyệt đối, mình không phải nói, trừ phi những người đó đầu óc nước vào? Cho nên, chỉ cần cậu có thể làm hắn ta đầu óc nước vào, tất cả vẫn có khả năng!”

“Chịu không nổi cậu!” Lâm Oánh quay đầu lại nhìn người đàn ông mặc câu: “Mình đi làm, chính cậu từ từ cho tước hắn đi!”

“Chờ một chút!” Hạ Ly kéo tay của cô: “Không phải nói tốt lắm không cần chia tay sao? Mình biết rõ cậu ghét bỏ mình là nữ sinh. Nhưng mà, thật xin lỗi. Mình thích cậu.”

Lâm Oánh mặt cũng xanh lá: “Tiểu thư, cậu làm cái gì vậy, khó hiểu!”

Hạ Ly liếc qua người đàn ông góc sau, nháy mắt với Lâm Oánh: “Được, chỉ cần cậu đáp ứng mình không chia tay, mình. Cậu kêu mình làm gì cũng được. Có được không?”

Người đàn ông há to miệng. Nốt ruồi đen trên mặt cực kỳ rõ ràng. Phía dưới khóe mắt còn có một vết sẹo nhỏ, làn da thô ráp khô rạo —— nhìn gần là

mẫu hình Hạ Ly không thích!

A, là không hài lòng với mục tiêu hiện hữu, muốn mượn cô tới bỏ rơi sao?

“Thật cái gì cũng được sao?” Lâm Oánh nhủ mảy: “A, hiện tại đi khách sạn với mình, có thể suy tính.”

“Thật sao?” Hạ Ly nháy mắt. Rất tốt, nam nhân ghé tòm đến gần phía trước đã nghiêng đầu đi: “Lâm Oánh, mình yêu cậu chết mất!”

“Không phải đi khách sạn sao? Đi thôi!” Bọn xấu nhất quyết không tha: “Mình muốn sờ khắp người cậu, mình muốn khiến cậu thét chói tai!”

“Người ta ở phía xa thật sự không nhìn thấy nốt ruồi đen ghê tởm của hân chứ sao.” Hạ Ly đóng đưa tay của cô: “Đi làm đi, bạn yêu. Ông chủ cực phẩm bạo long nhà cậu không biết thương hương tiếc ngọc nha! Cần thận bị xào.”

“Không cho cậu nói xấu Trình Ngôn nhà chúng mình!” Lâm Oánh cười lạnh, trong lòng nguyên rủa cô một trăm lần. Giày cao gót màu đen “cộc cộc” chạm đất, đi cũng không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thanh toán hai sủng

Hạ Ly cười trộm, nhìn bóng lưng bạn tốt. Trong lòng cũng đang chúc phúc cho đoạn nhân duyên này của cô. Thẳng đến khi không nhìn thấy người nữa, cô mới lấy chìa khóa xe ra, đi về chiếc M1-NI xinh xắn kia của mình. Trong lòng hồi tưởng đoạn đối thoại vừa rồi.

Liễu Nghiêu a.

Điều chỉnh âm nhạc xong, cô ngẩng người nhìn chăm chăm hộp CD. Lúc lái xe là khi Hạ Ly dễ dàng thất thần nhất, mặc dù cô nhất định không chịu thừa nhận.

Mười ba tuổi đối với cô mà nói là một năm kỳ quái, tàn khốc giống như con ác mộng. Cha và mẹ trước mặt sau lưng ngọt ngọt ngào ngào âm ỉ muốn chia tay. Cha thay lòng đổi dạ yêu cô bé lọ lem Vân Trinh Uyên, kỳ lạ hơn chính là cô bé lọ lem chưa đầy ba mươi tuổi đã có một đứa con gái mười tuổi.

Mẹ của Hạ Ly chính trực đang gây dựng sự nghiệp, ít có tâm tư giáo dục bông hoa nhỏ Hạ Ly. Vì vậy, đương nhiên Hạ Ly theo cha cô. Cũng may Hạ Ly có ông bà nội xem cháu gái quan trọng hơn mọi thứ, Hạ Ly cho tới bây giờ đều là tính khí nữ vương, nhờ vậy mới không trở thành một cô bé lọ lem thế hệ mới.

Ngược lại mẹ con Vân Trinh Uyên, bắt đầu từ lúc vào cửa nhà họ Hạ, chưa thấy qua qua sắc mặt tốt.

Nữ vương Hạ Ly đối với mẹ hai cô vẫn coi khinh, ngược lại đối với Vân Yên, không nói rõ địch ý ở đâu. Một năm kia, dường như tất cả đứa bé nhà thân thích cũng ghét nói chuyện với Vân Yên, càng không cần phải nói chơi với cô ta. Hơn nữa Hứa Lâm Tranh, kiên quyết ủng hộ “em họ duy nhất anh thừa nhận” nữ vương Hạ Ly. Cho nên, trong mắt Hạ Ly, Vân Yên nhất định hận chết cô.

Vậy mà. Hiện tại ngẫm lại, sở dĩ Hạ Ly là “em họ duy nhất anh thừa nhận” có lẽ có thể lý giải vì —— anh đã sớm không xem Vân Yên là em họ?

Hạ Ly hung hăng ấn còi, hàng dài phía trước làm cô thêm phiền não.

Ký ức có liên quan tới Liễu Nghiêu, cũng là ở tuổi mười ba chết tiệt.

Lời này còn phải nói đến ban đầu.

Nhà họ Hạ đối xử với con cái, vẫn luôn thi hành phương thức là “Cách giáo dục cô dả (1) + gây gộc ra hiểu từ”. Dĩ nhiên, từ nhỏ Hạ Ly đã xinh đẹp, mềm mại như nước, gây gộc đan xen là không thể nào. Nhưng mà, chi phí ăn mặc của cô là giản đơn nhất, giống như tất cả đứa trẻ nhà họ Hạ. Nhà họ Hạ không có thói quen mời gia sư tới nhà dạy học, tất cả mọi người là nhóm người cùng khổ trên đường đi học. Hạ Ly đại tiểu thư làm “người thừa kế” càng quá mức, không có tài xế đưa đón. Cũng may trường học cũng là nhà mình, không xa.

(1): cô dại ko cần ai nuôi trồng cũng tự sinh tự dưỡng, bị giẫm đạp cũng vẫn tự vươn lên. Nên cách giáo dục này là để tạo cho con cái tính cách và ý chí kiên cường ko đầu hàng trước khó khăn.

Từ ngày thứ nhất bắt đầu đi học, liền do ông cụ Hạ tự mình đi bộ đưa tới, buổi chiều, bà cụ Hạ lại tự mình đi bộ đưa trở về —— cứ như vậy, còn phò trương hơn Lâm Tranh thiếu gia nhà họ Hứa được Cadillac đưa đón đi đi về về.

Đến năm mười ba tuổi này, đã không cần hai người già đưa đón. Hạ Ly có bạn bè của mình, tìm bạn nữ thuận đường cùng nhau về nhà, trên đường nói một vài bí mật giữa con gái. So sánh với những chiếc xe vừa nặng vừa ngổ ngàng, cứng nhắc, không đáng yêu chút nào kia, cô thích trong nhà cho tự do

hon.

Vậy mà, chút tự do này, thế nhưng suốt nửa tạo thành tổn thương với cô.

Mùa hạ năm mười ba tuổi, có chút nóng bức. Đến phiên Hạ Ly trực nhật. Bạn nam bình thường thích lấy lòng cô cũng chạy đi đá cầu, phòng học to như vậy, quét dọn đến rất muộn. Bạn nữ đợi cô về nhà đã đi trước. Khi Hạ Ly chần chừ ở cửa trường học, đoàn xe xếp thành hàng dài, chiếc xe cuối cùng cũng rời đi.

Bởi vì bình thường đều mặc đồng phục giống nhau, Hạ Ly lại không cố ý trang điểm qua, cho nên, trừ một chút xinh đẹp bên ngoài, cô và tất cả học sinh nữ giống nhau, không nhìn ra đáng về đại tiểu thư. Theo lý thuyết căn bản không cần lo lắng sẽ có người bắt cóc. Vậy mà ——

Cô thật bất hạnh liền tình cờ gặp một đám côn đồ, hay là nói, đám côn đồ kia rất may mắn rút cuộc chặn Hạ Ly lại.

Đám côn đồ cũng chỉ là thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, làm chuyện xấu còn vô cùng non nớt. Vừa bắt đầu lại còn bị khí thế nữ vương của Hạ Ly làm sợ hãi. Nhưng mà, đối với đám côn đồ mà nói chỉ có khí thế là không đủ. Khi ý thức được tiểu nữ sinh cường hãn trước mắt dường như trên thực tế không có lực sát thương thì bắt đầu làm cản tiến gần lên hôn cô, xé rách cặp sách của cô.

Hạ Ly bị đẩy ngã trên mặt đất, cánh tay trầy trụa, chảy máu.

Bọn họ cầm dao ở vẽ vòng vòng trên váy đồng phục của cô, đồ tất cả đồ vật trong cặp sách cô ra, rồi đầy đất.

Ngay tại thời điểm cô cho là mình chết chắc, tên Liễu Nghiêu đó xuất hiện.

Cô không thấy hấn đánh ngã ba tên tiểu lưu manh như thế nào. Cô chỉ biết, Liễu Nghiêu đang đem áo mình che trên người cô để biểu hiện bản thân vô cùng quan tâm thì sau lưng bị một tên lưu manh vung mạnh một gậy. Sau đó, hoa lệ lộn lẫy ngã xuống đất không dậy nổi.

Hạ Ly kéo “thị thế” Liễu Nghiêu khi lá chắn, liều mạng di chuyển chân đã mềm hết lui về phía sau. Đột nhiên có chút hận cái tên “anh hùng” từ trên trời giáng xuống này tới cứu cô: nào có như vậy, cứu một nửa liền bất tỉnh, cũng quá kém đi! Không tính là bị hấn đánh ngã ba người, trước mắt còn có ba kẻ địch như hổ rình mồi.

Một đã thiếu kiên nhẫn, kéo “thị thế” Liễu Nghiêu ra. Rất không thương hương tiếc ngọc tóm cổ áo Hạ Ly, Hạ Ly gất gao nhắm mắt lại. Khi cô cho là mình khó giữ được cái mạng nhỏ này thì trời cao đưa tới một kỳ tích khác——

Một đôi tay, nhẹ nhàng vỗ vào vai cô, thuận tiện tháo bàn tay tóm lấy cổ áo cô ra: “Hạ Ly đúng không? Hứa Lâm Tranh hôm nay có việc bận, tôi đưa em về nhà.”

Hạ Ly ngờ ngác, nhìn hấn rõ ràng có ưu thế chiều cao hơn tên côn đồ, chẳng biết tại sao cảm thấy an toàn.

Nam sinh vung quả đấm sung đỏ, hướng về tên côn đồ chạy thoát nhường lòng may. Hấn đá một cước vào trên lưng Liễu Nghiêu, người phía sau một hồi kêu rên bỏ chạy. Mê mang híp mắt nhìn khắp nơi.

Không biết vì sao, Hạ Ly lại có thể vì lần đầu tiên gặp mặt Liễu Nghiêu cảm thấy xấu hổ.

Cô còn nhớ, thiếu niên ngay cả tên cũng không biết đưa lưng về phía cô, phất tay một cái: “A, xem ra có người đưa em về nhà rồi. Tôi đi trước.”

Đưa lưng về phía cô, vẫy vẫy tay.

Vẫy vẫy tay.

Cảm giác rất quen thuộc.

.....

“Này, tiểu thư! Cô rốt cuộc có biết lái xe hay không!”

Ngoài cửa xe ông chủ thô tục dùng khẩu hình đang nói. Hạ Ly chợt hồi hồn, nhìn kính chiếu hậu, đằng sau đuôi xe phía sau đã có xu hướng xếp thành hàng dài. Cô cắn đầu lưỡi mỉm cười, hạ cửa kính xuống tới: “Xin lỗi.”

Mục đích vội vã như vậy kỳ thật chính là có hẹn giúp Lâm Tranh chọn nhẫn cưới.

Hẹn gặp với người đàn ông khác, Hạ Ly theo thói quen sẽ đến trễ; mà với Lâm Tranh cho dù là gặp mặt nho nhỏ, cô cũng luôn luôn đến sớm. Con gái tùy tiện đối đãi với người trong lòng cũng đặc biệt khác nhau. Hạ Ly tự mình lý giải là “không tự trọng”, hơn nữa thường tự khinh bỉ mình.

Mặc kệ Hạ Ly đến sớm thế nào, Hứa Lâm Tranh cũng sẽ không để cô đợi. Với tư cách là người đàn ông tốt —— cho dù có hẹn không phải là Hạ Ly, mà là bà lão hơn tám mươi tuổi, Hứa Lâm Tranh tuyệt đối cũng sẽ không để cho đối phương đợi.

“Tiểu Ly, bên này!” Hứa Lâm Tranh hơi cao giọng thành công lôi kéo sự chú ý của nấy cặp tình nhân đang chọn nhẫn, bọn họ nhìn về phía Hạ Ly, trên mặt là hạnh phúc và nụ cười thân thiện. Hạ Ly tránh né ánh mắt mập mờ, kéo anh đi vào phòng khách quý. Quản lý mở miệng gọi một tiếng Hứa phu

nhân, Hạ Ly xanh mặt cười lạnh: Làm không tốt, mọi người ở đây nhìn đến bọn họ đều cho là muốn cùng Hứa Lâm Tranh kết hôn là Hạ Ly cô đấy.

“Hạ tiểu thư, người nhìn xem kiểu dáng này.” Tiểu quản lý không dám gọi Hứa phu nhân nữa, vẫn là gọi cô Hạ tiểu thư.

“Anh để đó, tự tôi xem.” Hạ Ly đeo một cái nhẫn bạch kim vào ngón giữa của mình: “Cả đời cũng chỉ kết hôn một lần, không gọi vợ anh tôi tự mình chọn, vợ anh đâu?”

“Ngón tay của cô ấy không khác em lắm, chỉ cần hơi lớn hơn một số là được.” Hứa Lâm Tranh nói lảng ra chuyện khác, “Chọn vật này, ánh mắt của người nào có thể tốt hơn Hạ Ly nhà chúng ta chứ!”

“Ánh mắt tốt có tác dụng gì, cũng không phải là mua cho em.” Hạ Ly đùa giỡn một bộ trang sức kim cương trong khay vàng: “Em cũng muốn nhẫn mà!”

“Được thôi. Em từ từ chọn, nhìn trúng cái nào mua cho em.” Hứa Lâm Tranh có chút không yên lòng.

Hạ Ly cần môi, nhìn mặt anh.

Anh cũng không phải là diện mạo rất hấp dẫn người: Làn da màu trà đặc biệt nhẵn nhụi, mắt hai mí hơi sâu, đôi môi mỏng, cằm sạch sẽ. Vậy mà, Hạ Ly lại yêu anh vô cùng. Thật là quỷ cũng không nói rõ được.

“Nhìn anh làm gì? Nhìn chiếc nhẫn.” Hứa Lâm Tranh cười nói.

Hạ Ly bĩu môi: Khi ở cùng người khác thì là người đàn ông tốt ôn nhu, chỉ đối với một mình Hạ Ly cô là dữ như vậy.

Cô liếc mắt một cái nhìn trúng là một con chiếc nhẫn phục cổ bạch kim kim cương. Ánh mắt quản lý sáng lên, vội lại gần: “Ngài cũng cảm thấy chiếc nhẫn cưới kiểu dáng phục cổ này nhìn qua hết sức tinh xảo chứ? Ha ha, áp dụng chính là công nghệ cắt kim loại của châu Âu cổ xưa, cách thức điêu khắc hoa văn tinh xảo, viên kim cương cực nhỏ vây quanh cùng với công nghệ hoa ti (2) ven chiếc nhẫn đều tràn đầy tinh diệu tế tảo (3). Quả nhiên thích hợp với Hạ tiểu thư cao quý lịch sự tao nhã.”

(2): Công nghệ hoa ti, có thể gọi là công nghệ tế kim, công nghệ rữ to, là đem vàng, bạc, đồng kéo thành sợi tơ nhỏ, dùng kỹ xảo và phương pháp đan chùng chồng lên nhau. Khảm nạm chính là đem vàng bạc cắt lát mỏng đánh thành dụng cụ, sau đó khắc ra hoa văn, hoặc dùng dụng cụ hình cung chạm trở ra hoa văn, và khảm nạm đá quý mà thành. Đời Minh công nghệ tế kim chia thành bốn loại: Công nghệ hoa ti, công nghệ khắc hoa, công nghệ đánh khuôn, công nghệ khảm nạm. Công nghệ hoa ti, là quá trình chế tác đem hoa ti tiến hành gia công lại gọi là công nghệ hoa ti, tức: Kháp (giống như ngắt hoa), điền (Đồ đặc gì đã chạm trở hoa), ghép, hàn, xếp chồng, xây, dệt, đan, tô màu xanh biếc. Hơi giống nghệ thuật đậu bạc ở Việt Nam mình, hoa ti là chỉ nhị là cuống nhỏ của nhị hoa

(3): điêu khắc tỉ mỉ, mài giũa tinh vi

D

“Anh có nghe hay không, anh ấy nói thích hợp với em” Bàn tay trắng nhỏ bé của Hạ Ly lắc lắc trước mắt anh “Cao quý tao nhã, không hề thích hợp với cô vợ nhà anh nha!”

Đ

“Vậy thì mua cái này. Chúng ta thỏa thuận rồi, năm nay quà sinh nhật của em cũng chưa có, không được bày trò!” Hứa Lâm Tranh cười nói.

L

“Ha, quả nhiên là Hứa thiếu gia có tiền.” Hạ Ly cầm lấy một cái: “Cái này mới xứng với cô ta, lấp lánh nha, có vẻ rất đắt.”

Q

“Ánh mắt Hạ tiểu thư thật tốt!” Tiểu quản lý vui vẻ lật chuyển. Loại nhẫn kim cương đắt muốn chết này cũng chỉ có người nhà họ Hứa mới có thể mua: “Loại nhẫn khảm nạm đầy kim cương này năm nay rất thịnh hành! Ở trên nhẫn bạch kim phủ kín kim cương vỡ cực nhỏ, thế cho tới nhìn không ra nhẫn kim loại, công nghệ khảm chiếc nhẫn kim cương này rất cao, cho nên rất có chất lượng, đặc biệt có khí phái!”

Đ

“Có khí thế, ha ha.” Hạ Ly che miệng cười: “A, hai cái này, em mang trước! Chờ thời điểm anh kết hôn sẽ trả lại cho cô vợ “có khí phái” của anh.”

“” Hứa Lâm Tranh yên lặng.

Một bàn tay mang hai chiếc nhẫn kim cương hoa lệ lộng lẫy lấp lánh, Hạ Ly tẩu lộ sinh phong (4). Giày cao gót màu đỏ bạc của cô gõ “cộc cộc” trên sàn nhà, bản thân cô giống như một viên kim cương đặc biệt lớn sáng chói. Hạ Ly sáng chói nhưng mà trong lòng lại lạnh lạnh: biết rõ chiếc nhẫn là chọn cho người khác, coi như mình đeo cũng không thay đổi được cái gì; biết rõ coi như mình xinh đẹp hơn người nhường nào, cũng sẽ không nhận được tình yêu của anh; biết rõ hào phóng của anh đều là cung chiêu đối với em gái. Tại sao, chỉ cần có thể nhận được quà anh tặng, từ dưới đáy lòng vẫn có thể vui mừng trở lại?

(4): mô tả việc bước đi rất nhanh

Tâm trí của cô đơn giản như vậy, anh cũng không biết cô thích anh, anh ấy còn có thể xem là người đàn ông thông minh sao?

“Tiểu Ly, cẩn thận!”

Hạ Ly nghi hoặc quay đầu lại, ngốc nghếch đụng vào người khác. May mà được người ta đỡ cánh tay, mới không có hoa lệ lộn lấy té xuống.

“Làm cái gì chứ! Muốn kết hôn thì giỏi lắm à!” Đụng vào là một người đàn ông tính khí cực kỳ bạo phát sao? Hạ Ly định hung hăng trừng mắt, sử dụng ánh mắt giết chết hắn! Vậy mà ——

.....

“Ngày hôm qua gặp Liễu Nghiêu. Hắn còn hỏi đến cậu.”

“Năm mươi ba tuổi ấy, lôi kéo tay của người ta khoe khoang khắp nơi. Một đám nữ sinh hâm mộ thề muốn làm thịt cậu!”

.....

Hắn thật trở lại? Người đàn ông này là Liễu Nghiêu không sai chứ?

“Công chúa. Hạ Ly?” Đường như răng khểnh của người đàn ông “tính khí cực kỳ bạo phát” chợt hiện, sáng rỡ cười: “Ồ, muốn kết hôn, chúc mừng!”

“Chúc mừng tôi ——” Khóe miệng Hạ Ly co quắp, xuất ra một nụ cười kiểu nữ vương Hạ Ly: “Tôi với anh ấy giống như là đáng về muốn kết hôn sao?” Hạ Ly đi hai bước, không cam lòng: “Coi như ngày nào đó muốn kết hôn, tôi cũng không chấp nhận lời chúc phúc của người chẳng biết tại sao chơi trò mất tích! Còn nữa, cầu xin anh! Không cần gọi tôi công chúa nữa! Người lớn như vậy, không phải không biết ‘ công chúa ’ là có ý gì chứ! Thôi, lười phải nói với anh, bye bye!”

“Aha, nữ vương Hạ Ly khí chất cao quý tức giận rồi.” Liễu Nghiêu nhìn bóng lưng Hạ Ly, lưu manh cười.

“Xin chào, là Liễu Nghiêu sao?” Hứa Lâm Tranh thân thiện đưa tay ra: “Tôi là anh họ của Hạ Ly, Hứa Lâm Tranh.”

“Ha ha, vẫn là ‘ anh họ ’ à?” Liễu Nghiêu coi nhẹ anh đưa tay ra, đặt tay vào trong túi quần: “Hạ Ly cũng thiệt là, lại có thể nhìn anh lâu như vậy.”

“Có ý gì?” Hứa Lâm Tranh duy trì nụ cười, không chút để ý thu tay lại, hai tay nắm lại.

“Nghĩ cái gì thì nói cái đó thôi, anh họ mà, không cần quá để ý.” Liễu Nghiêu gạt đầu một cái: “Không có dặn dò tôi liền đi trước một bước, tôi đi làm đây.”

“Không quấy rầy.” Hứa Lâm Tranh nói nhìn anh ta một thân đồng phục bảo an, mỉm cười: “Có rảnh tối nhà tìm Hạ Ly chơi, em ấy rất thích cậu.”

Bên trong đôi mắt đào hoa của Liễu Nghiêu là nụ cười trêu tức “Các anh là nhà người có tiền, tôi không dám tùy tiện vào.”

Đây là địch ý.

Dù là Hứa Lâm Tranh thoải mái rộng lượng, cũng nhăn mày lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiệc sinh nhật (một)

Editor: Gà

Hạ Ly sinh vào đầu mùa hè. Ông nội cô lấy tên này, ý nghĩa chính là: mùa hè Lưu Ly, mát mẻ sáng long lanh làm người ta yêu thích —— còn có ý nghĩa khéo hiểu lòng người. Vậy mà, Hạ Ly hoàn toàn không khéo hiểu lòng người được như ông nội cô mong đợi.

Tiệc sinh nhật được tổ chức tại nhà họ Hạ. Tiệc rượu chính thức —— được diễn ra trong nhà, Hạ Ly tự mình bỏ công chọn đèn lồng đỏ lớn, đèn lồng đỏ nhỏ truyền thống, chỉ huy treo ruy băng, đèn màu, giấy hoa. Càng rung động hơn, ấm áp hơn là trên tường dán mấy con Du Long Hí Phượng cắt giấy! Lý do là vì Hạ Ly cảm tình con rồng.

Ông cụ Hạ ngồi trong đại sảnh ngập to: sinh nhật gì hả, chính xác là mời ăn đám cưới mới đúng.

Sân khấu ngoài trời cử hành tiệc đứng, tương đối tự do, đây mới là chủ ý của Hạ Ly. Cô lên mua pháo bông, chuẩn bị đốt lúc ông nội đã ngủ. Trong vườn hoa gần nhỏ đã trở không ít quả, gần nhỏ này khá đặc biệt, nói để chuẩn bị cho Hạ Ly và đám người trẻ tuổi ăn, thật ra chỉ có Hạ Ly biết, đây là để tưởng nhớ tuổi 24 của mình——đĩ nhiên, thuận tiện cũng nhớ lại một tình yêu đã chết.

Cô mặc chiếc áo sườn xám nhỏ màu đỏ xẻ tà cao, rực rỡ hết như nữ vương hưởng thụ sự vây quanh của đàn ông tựa như chúng tinh phùng nguyệt [1].

[1] chúng tinh phùng nguyệt: sao quanh trăng sáng

Hạ Ly thích được theo đuổi, cô buông thả hưởng thụ cảm giác được theo đuổi, không quý trọng tình yêu ngọt ngào. Cô không phải là một cô gái tốt, đối với lần này chính cô cũng thú nhận không kiêng kỵ gì. Nhưng cô cũng không phải là cô gái xấu, ít nhất cơ thể không phải——chưa bao giờ đồng ý qua đêm với bất kỳ người đàn ông nào.

Có lẽ sự lựa chọn của Hứa Lâm Tranh là chính xác. Anh ta có thể xem cuộc sống riêng tư không kiểm chế của Hạ Ly là một cái có.

Vậy mà, Hạ Ly rất khinh bỉ loại đàn ông hèn mọn này, ít nhiều gì vẫn có liên quan đến Hứa Lâm Tranh.

Hạ Ly có sở thích khá ác, chính là muốn lừa gạt những gã đàn ông thích biến phụ nữ thành trò tiêu khiển vào tay, sau đó gầy xéo bọn họ. Hơn nữa sở thích này rất khó sửa, danh tiếng hoa tâm lan xa ngàn dặm, nhưng không có một người bạn trai nào. Cũng khó trách xung quanh cô toàn những tên đàn ông ong ong riu rít vây quanh cả ngày mơ ước tiền bạc và sắc đẹp của cô.

Người si nhục tôi, thì phải chịu nhục gấp bội; người ngược tôi, phải bị ngược gấp bội; người lấn lướt tôi, phải bị lấn gấp bội; làm phiền tôi, phải mạnh mẽ gầy xéo gã.

Trừ có người đẩy đưa quá ghê tởm ra, Hạ Ly luôn nghĩ mình rất tốt đẹp. Mặc dù rất nhiều phụ nữ không đồng ý với hành vi đó và khinh miệt nó.

Hạ Ly nhìn xa: Tất cả bọn họ chỉ ghen tỵ mà thôi!

“Bạn yêu, mới vừa thấy có cam, chỉ chớp mắt đã không thấy đâu rồi.” Lâm Oánh nằm trên vai cô: “Người ta muốn ăn cam cơ!”

“Đồ cuồng cam!” Hạ Ly đẩy cái đầu đang nằm trên vai ra: “Cậu có ăn nhiều cam hơn thì Trình Ngôn nhà cậu cũng chưa trở lại đâu, công lực giả bộ si tình của cậu sắp bằng ba bốn xe chất mỹ nam rồi đấy!”

“Hạ Ly nữ vương khinh bỉ tình yêu thì sao biết si tình ngọt ngào.” Lâm Oánh bĩu môi: “Xem đi, mười ba tuổi đã biết yêu quả nhiên không tốt——bây giờ cậu quá lãnh cảm. Đứa bé đáng thương, cô gái ngây thơ lúc trước đã biến đâu mất rồi.”

“Vậy sao.” Hạ Ly sờ cằm mình. Hôm nay cô đổi sang kính sát tròng màu vàng, cả khuôn mặt trang điểm thành màu vàng nhạt, vô cùng hoa mỹ.

“Hạ Ly cậu nhìn kia!” Lâm Oánh huých khuỷu tay cô: “Người đàn kia không phải Kiều Đông Minh chứ, Hạ Ly, đến báo thù cho phái nữ đi!”

Hạ Ly nhìn theo cánh tay cô ấy.

Đó là một người đàn ông rất đẹp, tóc hơi dài, mày kiếm được bảo dưỡng tốt, đôi mắt sâu. Dáng người thon dài mặc tây trang phẳng phiu. Bên trong anh ta mặc một chiếc áo sơ mi thêu hoa màu phấn khá bắt mắt, ngay cả Hạ Ly cũng bị anh ta hù sợ——

“Áo sơ mi này do tiểu thư nhà họ Tôn dùng để tặng cho người đàn ông cô ta sẽ kết hôn phải không? Tớ nhớ vậy, ban đầu còn ngồi trong lớp nữ công may đó, xem như bảo bối ấy. Còn nói nhất định chỉ đưa cho người đàn ông đời này mình thích nhất nữa.” Hạ Ly có chút nản sờ trán: “Ngay cả Tôn tiểu thư ngây thơ nhỏ dại người đàn ông này cũng không buông tha!”

“Có gì kỳ lạ đâu! Bởi vì ngây thơ khờ khạo nên mới dễ lừa gạt chứ sao. Ôi chao, anh ta là Kỳ Đông Minh đấy! Nói gì mà đến nay chưa từng thất bại trong việc theo đuổi con gái, được mấy đứa nâng cao thành chuyên gia tình yêu.” Lâm Oánh bảo cô nhìn đám đàn ông mang vẻ mặt nghiêm túc xung quanh, không muốn ánh mắt bọn họ dao động giữa Hạ Ly và Kỳ Đông Minh: “Aiz, tớ nói này bạn yêu, bây giờ cầu nguyện cho cậu còn kịp không? Mục tiêu của anh ta bây giờ hình như là cậu đó.”

“Ui. Có vẻ da dẻ rất tốt đấy.” Hạ Ly nhướn mày, con người màu vàng lóe sáng. Cô uốn thẳng lưng, C cup có chiếc váy sườn xám đỏ hỗ trợ đã biến thành D, càng lộ rõ vòng eo nhỏ nhắn đầy một nắm tay: “Ánh mắt cũng không tồi.”

“Hallelujah!” Lâm Oánh vỗ vai cô: “Bạn yêu, đây chính là tiệc sinh nhật của cậu, nghỉ một ngày đi!”

“Không còn kịp rồi, do anh ta đến trước.” Bề ngoài Hạ Ly cười nhưng trong lòng không cười: “Cậu cho rằng tớ sẽ phạm sai lầm ngay tại nhà mình sao? Bạn yêu à, kêu chị em đến đây, chúng ta phải nắn thịt Đường Tăng rồi. Một người một đao, đến trước được trước, làm xong mới thôi.”

“Thật khủng khiếp.” Lâm Oánh cười híp mắt.

“Hạ tiểu thư, sinh nhật vui vẻ.” Giọng nói Kỳ Đông Minh rất dễ nghe, nhưng mùi vị hơi kém, cảm giác trên người cũng hơi trẻ con.

“À, cảm ơn.” Hạ Ly gõ trán, mỉm cười: “Xin lỗi, anh là? Tôi không nhớ rõ lắm.”

“Chúng ta đã gặp mặt. Ánh nến, thảm đỏ, hoàng hôn gần tối. Ở tiệc đính hôn của em gái cô.” Anh ta chậm rãi nói, giọng nói có vẻ cực kỳ mong ảo.

Em gái.

Hạ Ly chán ghét chê cười: “Mẹ tôi chỉ sinh một đứa con gái, vị tiên sinh này. . . . Có phải anh nhận lầm người rồi không?”

Play boy ngẩn ra, sau đó cười: “Hạ tiểu thư thật biết nói đùa. Ở lễ đính hôn của anh trai cô, cô mặc quần dài trắng, đầu cài trâm ngọc, giống như tiên tử từ trên trời hạ xuống. Tôi nói đúng không?”

Anh trai.

Được rồi. Người đàn ông này có ý. Hai lần đâm lên chỗ đau của cô! Thật sự không phải thứ tốt đẹp gì, làm sao cứ nhất định phải nhấn mạnh Hứa Lâm Tranh là anh họ của cô chứ!

Chờ một chút.

Nhớ rồi. Ở tiệc đính hôn của Lâm Tranh quả nhiên đã gặp rồi, cô nhớ cô vì phát tiết cơn tức mà lướt qua vai Lâm Tranh phóng điện với một người đàn ông. Người đàn ông kia. Bây giờ nhìn một chút thật giống anh ta.

Tự tạo nghiệt?

Hạ Ly hớp rượu, đáng vẻ hơi say: “Có lẽ là vậy. Kỳ lạ, tiên sinh xuất chúng như vậy, ngày đó không ai giới thiệu với tôi, thật thất lễ.”

“Tôi tên Kỳ Đông Minh. Hạ tiểu thư không chê có thể gọi tôi là Jesse.”

Rất tốt, đã muốn bắt đầu rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tiệc sinh nhật (hai)

Editor: Gà

Cùng lúc đó, Hứa Lâm Tranh đang đón vài trưởng bối bên ngoài thì thấy Tiêu Phượng Nam đến.

“Không ngờ cậu đến thật.” Hứa Lâm Tranh chỉ vào trang sức khoa trương: “Đừng tưởng rằng mình đi nhầm chỗ. Tiểu Ly thích quậy phá, chê cười rồi.”

Tiêu Phượng Nam mím môi, cười nhạt: “Nghe giọng điệu, quả thật cậu đã xem Hạ tiểu thư trở thành em gái ruột rồi.”

“Cũng không phải em gái ruột gì, ai kêu nhà họ Hứa chúng tớ không có con gái lớn như vậy, cưng chiều con bé.” Lâm Tranh kiêu ngạo nói: “Em họ tớ là đại mỹ nhân đấy, mắt rất cao! Lamia, cẩn thận coi chừng yêu con bé đấy.”

“Yêu thì yêu thôi, tại sao phải cẩn thận?” Tiêu Phượng Nam gật đầu: “Ngược lại, làm ơn đừng gọi tớ bằng cái tên đó, cảm ơn.”

“Đáng tiếc cái tên đẹp vậy.” Hứa Lâm Tranh nâng chén nói: “Lần này trở về không có ý định đi nữa ư?”

Tiêu Phượng Nam nhấp rượu: “Suy nghĩ của tớ là không đi nữa. Rốt cuộc thì như thế nào bây giờ không tiện nói. Thế nào, không dẫn tớ đi chúc mừng chủ nhân sao?”

“Bây giờ đừng nên quấy rầy tiểu Ly.” Hứa Lâm Tranh đùa giỡn cười, gật đầu với Hạ Ly: “Con bé ấy rất bận bịu, trừ phi cậu là người đàn ông nghiêng nước nghiêng thành, nếu không bây giờ dù có đến con bé cũng sẽ không để ý đến cậu.”

“Là sao?” Tiêu Phượng Nam nhìn sang.

Hạ Ly đang hăng say tán dóc với một người đàn ông có vóc dáng cao gầy, thỉnh thoảng gật đầu, hàm răng nhỏ trắng đặt trên miệng ly, cười ha ha.

“Bạn trai à.” Tiêu Phượng Nam tỏ ra hiểu ý: “Vậy không nên quấy rầy rồi.”

Hứa Lâm Tranh nói: “Sao con bé có bạn trai được. Hôm nay đâm cái này, ngày mai đâm cái khác, nói sao cũng không nghe.”

“Thật không phải thói quen tốt.” Tiêu Phượng Nam cười: “Nhưng không cần lo lắng Hạ tiểu thư bị gât.”

“Đúng thật.” Hứa Lâm Tranh hơi bất đắc dĩ: “Tuy nhiên, một cô gái. Quá trâu hoa ghẹo nguyệt cũng không phải chuyện tốt. Á, tớ nói sai rồi! Phụng Nam, tớ không xem cậu như người ngoài đâu.”

“Ừm.” Tiêu Phụng Nam hớp rượu: “Hứa Lâm Tranh hiếm khi khách khí vậy.”

“Ha ha.” Lâm Tranh cười.

“Nhưng mà, hình như tình hình có vẻ không đúng lắm. Hình như Hạ tiểu thư uống hơi nhiều rượu.” Tiêu Phụng Nam đặt ly rượu xuống: “Qua xem một chút?”

Không biết Kỳ Đông Minh nói gì chọc phải Hạ Ly, đã bị hất nguyên một ly rượu. Tóc của thiếu gia Kỳ phong lưu tiêu sái nhỏ giọt tong tong, đều là rượu đỏ. Lâm Oánh kéo Hạ Ly đang muốn tát anh ta, khuyên cô.

“Anh cho rằng Kỳ Đông Minh anh là ai? Dám động tay động chân với tôi trong tiệc rượu nhà tôi, tốt, anh cứ thử thêm lần nữa xem!” Hạ Ly nhếch môi, hai mắt híp lại lộ ra tàn nhẫn: “Tôi có bản lĩnh đánh anh, thì có bản lĩnh bảo đảm anh sẽ bắt lực cả đời! Anh không phải thích phong lưu sao? Không phải ngày cả tôi anh cũng dám sờ sao?”

“Nói gì đó!” Hứa Lâm Tranh giữ gáy cô: “Con bé chết tiệt kia, học mấy từ thô tục đó ở đâu vậy hả?”

Kỳ Đông Minh bị hù sợ, không dám thở mạnh, nhìn chăm chăm vào bàn tay còn chưa đặt xuống của Hạ Ly.

“Nhất định có hiểu lầm.” Tiêu Phụng Nam mỉm cười nói: “Phòng thay quần áo ở đâu, Lâm Tranh, theo tớ thấy trước tiên nên đưa vị tiên sinh này đi chỉnh lại quần áo đã.”

“Ừm. Là hiểu lầm. Xin lỗi, Kỳ tiên sinh.” Lâm Tranh hung hăng nói: “Phụng Nam cậu giúp tớ trông chừng tiểu Ly, Kỳ tiên sinh, mời đi theo tôi. Em tôi không hiểu chuyện, xin đừng phiền lòng.” Lâm Tranh không nói gì, kéo Kỳ Đông Minh đi, một đường nói tốt đẹp. Nhà họ Hạ chưa từng có thói quen lấy quyền thế đè người, hơn nữa, mặc kệ ai không phải, chủ nhà đánh người, dù gì cũng không đúng. Hạ Ly giờ tay là đánh, nhắc chân là đá, dù sao người giải quyết không phải là cô. Xui xẻo là Hứa Lâm Tranh, hình như sinh ra để giúp cô dọn dẹp cục diện rối rắm.

“Đánh gã cậu có vui không?” Lâm Oánh gõ gáy Hạ Ly: “Này cậu! Mượn rượu giả điên cũng có hạn thôi! Dám ra tay trong tiệc sinh nhật, cậu lại muốn lên báo phải không? Lại muốn bị người ta đuổi theo chụp hình phải không?”

“Phải đó. Đã nửa năm không được lên báo, mục tiêu của tớ là muốn lên bản tin tài chính kinh tế.” Hạ Ly ngáp một cái: “Nhưng mà, trở mặt với loại đàn ông này, giống như chỉ có thể giải trí. Thật tiếc cho một ly rượu của tớ.”

“Bạn yêu, cậu nhìn bên cạnh cậu kia.” Lâm Oánh chỉ Tiêu Phụng Nam: “Ở đây còn có một người xa lạ, cậu chú ý hình tượng một chút đi.”

“Anh ta hả? Tiêu Phụng Nam, xin chào.” Hạ Ly nheo mắt vàng, khoác tay lên cánh tay Tiêu Phụng Nam: “Tặng một vở kịch hay miễn phí như vậy, thế nào, có gì cảm tạ không?”

“Quà tặng ở trong phòng, Hạ tiểu thư có thể đến mở ra xem xem có thích không.” Tiêu Phụng Nam không biến sắc đẩy tay Hạ Ly ra, mỉm cười.

“Người không hiểu phong tình.” Hạ Ly cười: “Tôi mạn phép muốn anh đi cùng với tôi, thế nào?”

Tiêu Phụng Nam vẫn giữ nụ cười: “Hân hạnh.”

Lâm Oánh che miệng cười: “Xem ra cậu rất bận rộn nha, bạn yêu, nếu người ta không ăn món này, cậu cũng nên cẩn thận.”

Hạ Ly cười duyên, chớp đôi mắt màu vàng óng mê hoặc: “Bây giờ tôi muốn anh làm bạn nhảy của tôi, ai cũng đừng hòng cướp! Được không, Tiêu tiên sinh?”

“Tất cả theo ý Hạ tiểu thư.” Hình như Tiêu Phụng Nam là người không có tính khí, Hạ Ly nói gì anh cũng đáp ứng, lại không khiến người ta cảm thấy đang lấy lòng, mà là. Tựa như nuông chiều con gái.

“Nếu vậy, tớ không quấy rầy nữa.” Lâm Oánh khoát tay.

Hạ Ly kéo Tiêu Phụng Nam, yên lặng đi, lượn quanh một vòng. Như đang tuyên bố Tiêu Phụng Nam thuộc quyền sở hữu của Hạ Ly cô. Tiêu Phụng Nam cũng tùy ý, có lúc cô dừng lại chào hỏi với người ta, anh sẽ quan sát bạn của cô.

Hạ Ly thích kết giao với người thông minh nhanh nhẹn, làm việc hào phóng, cho dù là nam hay nữ. Hình như chịu ảnh hưởng bởi truyền thống của nhà họ Hạ, Hạ Ly cũng không nhìn trúng đồng dôi. Bạn của cô, nhân trung long phượng không nhiều lắm, nhưng không ít tiểu nhân vật vui vẻ tự do. Ngược lại anh họ Hứa Lâm Tranh của cô, nhân vật có thể gọi Hứa công tử dừng lại nói một lát, không có ai không phải gia thế hiển hách, bản thân ưu tú.

“Hạ Ly bảo bối, người đàn ông này không tệ nha.” Không biết từ đâu xuất hiện một vị nữ thần tình yêu xinh đẹp nhưng lại cứng rắn, véo mặt Hạ Ly một cái. Khí thế Hạ nữ vương trước mặt người phụ nữ này có vẻ nhu nhược hơn hẳn.

“Mẹ già, hôm nay không có tâm trạng quây đầu.” Hạ Ly bĩu môi né tránh tay mẹ cô: “Đây là bạn của Lâm Tranh, không phải bạn trai con.” Hạ Ly chột

dạ nhìn Hứa Lâm Tranh đứng bên cạnh bà.

“Ah, Lâm Tranh nói với mẹ, thằng bé này là bạn trai con mà.” Hứa Đan Thanh —— người mẹ xinh đẹp của Hạ Ly, nói như vậy. Hạ Ly tròn mắt nhìn Lâm Tranh: “Anh ấy nói vậy đó!”

“Nè. Giải thích với vị tiên sinh bị đánh kia thế nào?” Hứa Đan Thanh cười híp mắt, có thể rõ ràng nhìn thấy nếp nhăn nơi khóe mắt bà, vậy mà những nếp nhăn này lại làm cho bà càng thêm lộ ra vẻ thướt tha. Vậy mà, trong vẻ thướt tha lại có thêm nét sắc bén.

Hạ Ly im lặng cúi đầu không lên tiếng, tay khoác lên cánh tay Tiêu Phượng Nam nắm lại, khiến anh đau.

Tiêu Phượng Nam nhìn Hạ Ly rồi lại nhìn Lâm Tranh, nhẹ nhàng cười: “Nghe nói trong vườn nhà họ Hạ có cây nho, Hạ tiểu thư có thể dẫn tôi đi xem một chút được không?”

Hạ Ly cũng không ngẩng đầu lên: “Được.”

Hai người nói tạm biệt rồi rời đi, không để ý đến khóe môi Hứa Đan Thanh, nở nụ cười hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tiệc sinh nhật (ba)

Editor: Gà

Mùa hè ban đêm không nóng, trong gió có hơi nước, cực kỳ ái muội.

“Nếu Hạ tiểu thư muốn ở một mình, tôi có thể qua kia đợi một lát.” Tiêu Phượng Nam rút cánh tay ra khỏi tay cô.

Hạ Ly hít mũi: “Vậy sao được. Nhờ anh tốt bụng giúp tôi giải vây, sao có thể bỏ anh lại được.” Cô ngồi trên băng đá dưới cây nho, anh đứng sau lưng cô.

Đầu hạ vẫn còn đây, cỏ xanh không hề nhạt.

Nơi để cô thương tiếc tình yêu có vẻ quá mức tươi mát đầy sức sống, cỏ Thanh Đằng sum xuê càng làm tăng thêm sự bi thương của cô.

“Tiêu tiên sinh, hôm nay cảm xúc của tôi không tốt, quấy rầy nhã hứng của anh. Hôm nào anh đến nhà họ Hạ, nhất định sẽ dẫn anh đến xem vườn nho của bà nội.” Rõ ràng đã nói bằng giọng mũi.

“Không sao.” Tiêu Phượng Nam gật đầu: “Tôi đi trước, Hạ tiểu thư đừng đến quá muộn.”

“Được, cảm ơn anh.” Hạ Ly đột nhiên kêu một tiếng, sau đó che mắt.

“Sao thế?” Tiêu Phượng Nam mới đi được vài bước, lại quay lại.

“Không có gì, không cần thận, kính sát trùng bị rớt xuống.” Hạ Ly lúng túng nói, vuốt mắt: “Thật kỳ lạ, mỗi lần gặp phải anh, tôi đều nhếch nhác như vậy. Nhếch nhác như thế, ngược lại cảm giác mình rất buồn cười, không khóc nổi rồi.”

“Do tôi xuất hiện không đúng lúc.” Tiêu Phượng Nam lấy khăn tay ra, bọc kính sát trùng đã rơi xuống: “Màu sắc rất đẹp, nhưng không thích hợp đeo cả ngày. Hạ tiểu thư, cô quá nghiêm khắc với bản thân rồi.”

“Có lẽ vậy.” Hạ Ly lấy cái còn lại xuống, đặt trong lòng bàn tay: “Dường như anh đã từng biết tôi. Nhớ lúc ở nhà họ Hứa, anh gọi tôi là Hạ Ly. Bây giờ sao lại đổi thành Hạ tiểu thư rồi? Trước kia chúng ta đã gặp nhau chưa?”

Tiêu Phượng Nam cũng ngồi xuống, bóng cây nho trước mặt anh như mờ ảo, càng thêm không thấy rõ vẻ mặt: “Tôi không nhớ rõ.”

Hạ Ly nhận lấy khăn tay của anh xoa mắt một chút: “Trước đây Tiêu tiên sinh cũng ở thành phố này sao?”

“Đúng vậy, mãi cho đến khi ông nội đón tôi đi.” Anh nói.

“Vậy chúng ta nhất định đã gặp rồi.” Hạ Ly đứng lên, nhón chân lên chạm vào quả nho chưa chín: “Vậy nhất định là bạn học của Lâm Tranh.”

“Quả thật đã học chung với nhau một năm” Tiêu Phượng Nam nói: “Hứa Lâm Tranh là người đàn ông rất xuất sắc.”

Hạ Ly ngẩn ra.

Anh nói đàn ông. Anh nói Hứa Lâm Tranh. Giọng nói của anh như một cô gái đang ca ngợi một chàng trai. Anh không nói “Hứa Lâm Tranh” là “anh họ”. Như vậy. Anh đã biết gì rồi?

Hạ Ly đột nhiên nhớ đến lần đầu gặp mặt ——

.....

“Vẫn thích quần lầy anh họ của mình ư, cô bé.”

“Hạ Ly.”

“Nhìn có vẻ, như bị cướp bạn trai.”

.....

Người đàn ông này hình như rất quen thuộc với cô, nhưng cô hoàn toàn không biết gì về anh. Loại cảm giác này không thoải mái, như bị người ta bắt ép đứng trước ống kính để chụp ảnh.

“Hạ tiểu thư vẫn thích Hứa Lâm Tranh sao?” Tiêu Phượng Nam đột nhiên hỏi, làm Hạ Ly sợ hết hồn.

Cô bình tĩnh nhìn anh, quan sát từ đầu đến chân: “Tiêu tiên sinh, anh có biết mình đang nói gì không?”

Tiêu Phượng Nam không nói thêm gì nữa, anh đang nhìn không trung. Sắc mặt mờ tối, như phủ một tầng màu vàng sậm trong ánh mắt của cô.

“Không sai, tôi vẫn thích anh ấy.” Hạ Ly tận lực khiến cho giọng nói thoải mái: “Thật không hiểu sao anh biết được, ha ha ha ha.” Cười khan một lúc, miệng đắng, mắt cay.

Cô là ai? Cô là Hạ Ly! Sẽ bị suy đoán như vậy đánh sập sao? Sẽ vậy sao? Buồn cười!

“Gió lớn rồi, tôi đưa cô vào.” Giọng của Tiêu Phượng Nam, tựa như không phải anh vừa bóc trần tâm sự quý giá mười năm của một cô gái, mà là vạch trần kết cục của một vở kịch trình thám máu chó.

Hạ Ly cảm giác sự cẩn thận ngại ngùng của con gái bị si nhục rồi.

“Hạ Ly.” Tiêu Phượng Nam nói tiếp: “Nhớ lúc trước có một nam sinh tên Liễu Nghiêu hay quây quanh cô không, không biết bây giờ cậu ta sống tốt không?”

Anh lại nói với Hạ Ly. Thậm chí anh cũng biết Liễu Nghiêu.

“Tôi. Cũng không biết rõ lắm.” Hạ Ly có chút sợ. Lần đầu, có một đàn ông khiến cô vừa tò mò vừa sợ.

“Chúng ta vào thôi.” Anh chủ động dắt tay cô, rõ ràng khác với thái độ luôn giữ khoảng cách khi nãy: “Hạ Ly, nếu vẫn thích Hứa Lâm Tranh, đừng ngại nói ra. Đối với cô và cậu ấy, đều là giải thoát.”

Hạ Ly ngoan ngoãn khác thường, ngờ ngác gật đầu rồi cùng anh đi vào trong: “Nói ra. Nói ra anh ấy cũng sẽ không thích tôi, anh biết sẽ có kết quả thế nào mà.”

“Ừ.” Tiêu Phượng Nam đồng ý: “Có thể nghe được chính miệng cậu ấy cự tuyệt cũng tốt hơn nhiều.”

“Anh là Lamia.” Hạ Ly ngẩng đầu lên, cười gượng: “Tôi nói chúng ta nhất định đã gặp rồi mà. Mười ba tuổi, anh đã cứu tôi nhưng lại không nói ra. Hứa Lâm Tranh nói. Là một nam sinh thoát nhìn có làn da trắng mịn được gọi là Lamia, là một người đặc biệt thông minh, vốn muốn giới thiệu cho tôi làm quen. Ai ngờ chúng ta đã biết nhau trước đó rồi.”

“Đã là cái tên bị quên lãng rồi.” Tiêu Phượng Nam nói: “Cái tên đó vốn không phải tên tôi, chỉ là tước hiệu thôi.”

“Anh thích tôi hả?” Hạ Ly dừng bước: “Cho nên hi vọng tôi đừng thích Hứa Lâm Tranh nữa sao?”

Tiêu Phượng Nam cúi thấp đầu, từ từ nhếch môi: “Cô gái, nếu cô dùng sự tự tin này vào Hứa Lâm Tranh, có lẽ kết cục sẽ không phải như hôm nay đâu.”

“Tôi đùa thôi.” Hạ Ly bắt nhả nhún vai: “Trừ Hứa Lâm Tranh, người nào thích tôi cũng mặc kệ. Tôi sẽ không yêu một người nào khác. Cả đời cũng không.”

“Vậy sao.” Tiêu Phượng Nam đồng ý qua loa, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước.

“Tiêu Ly. À, thì ra các người ở cùng nhau.” Lâm Tranh nhìn hai người dắt tay, mỉm cười: “Tôi quấy rầy à? Xin lỗi.”

Hạ Ly híp mắt nhìn Tiêu Phụng Nam, tránh tay của anh ra.

Dưới sự chưa kịp phản ứng của Tiêu Phụng Nam và Hứa Lâm Tranh, cô lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đẩy Hứa Lâm Tranh đến giàn nho, sau đó hôn lên môi anh. Hứa Lâm Tranh nhất thời ngu ngời, dáng vẻ ngỡ ngàng như nụ hôn đầu bị thiếu nữ đoạt mất, mở to hai mắt nhìn cô, vô ý thức mặc cô hôn anh. Qua hồi lâu, khi rốt cuộc hoàn hồn Hứa Lâm Tranh muốn đẩy cô ra thì Hạ Ly đã luyện sớm có phòng bị dùng một tay vòng chặc eo anh, một tay khác giữ cằm anh. Anh họ đáng thương bị ép mở miệng, lại sợ dùng lực sẽ cắn đau cô. Hạ Ly rất dễ dàng bắt lấy lưỡi anh, như gần như xa đòi lấy môi anh. Đầu lưỡi cuốn lấy môi anh, còn mang theo mùi rượu nhàn nhạt.

Coi như chỉ là nụ hôn mạnh mẽ thôi. Nhưng cũng cảm thấy sự sâu triển miên vô hạn và tình ý lưu luyến.

“Hạ. Hạ Ly. Ôi! Không.”

Hứa Lâm Tranh không thể không thừa nhận, anh có cảm giác. Thân thể nóng ran một nửa vì rượu nửa vì cô treu chọc, anh muốn ôm lấy em họ của mình, đáng chết anh lại muốn.

Tay anh không dám ôm thân thể mềm mại ngọt ngào của cô, mà bắt được lưới sắt bén nhọn sau lưng giàn nho.

Đau!

Mượn sự đau đớn, anh muốn thoát khỏi bẫy rập dịu dàng của cô. Anh muốn.

Đôi môi rớt cuộc được buông lỏng ra, tay khóa cằm anh cũng buông ra ngay sau đó. Cô họ Hứa Lâm Tranh nghẹn lời, quay đầu đi: “Hạ Ly. Không được quậy, em. Uống say rồi.” Khi anh nghiêng đầu trong phúc chúc, nụ hôn của cô, rơi vào cổ anh. Một trận run rẩy.

“Em thích anh. Nếu anh cho rằng em say rượu nói bậy, có thể giả vờ không nghe thấy.” Hạ Ly đẩy anh ra, chạy vào nhà.

“Hạ Ly!” Hứa Lâm Tranh muốn đi cùng, nhưng bị Tiêu Phụng Nam trông thấy hết kéo lại.

“Cậu có nên tiếp tục giả vờ không? Giả vờ không biết cô ấy thích cậu?” Tiêu Phụng Nam châm chọc nói, đôi môi mỏng có vẻ cực kỳ vô tình: “Vẫn nên nói rõ cho cô ấy biết, cậu cũng thích cô ấy, song tức song phi, cứ giống cô ấy ném một đồng tiền toái cho các lão già giải quyết?”

“Rốt cuộc cậu đã nói gì với cô ấy?” Về mặt Hứa Lâm Tranh không còn đồ ửng, thờ ơ: “Con mẹ nó rốt cuộc cậu đã nói gì với cô ấy!”

“Chúng ta không còn là thiếu niên 16, 17 tuổi nữa, cô ấy cũng không còn là cô gái nhỏ mười ba tuổi. Hứa Lâm Tranh, nếu chỉ có mình cậu cho rằng em gái Hạ Ly của cậu vẫn là cô gái nhỏ đáng yêu, thì cậu chính là đồ ngốc. Xin lỗi, tớ đi trước.” Giọng của Tiêu Phụng Nam cay nghiệt khác thường.

Hứa Lâm Tranh dè môi, thờ dãi thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Bạn trai cũ

Bắt đầu từ ngày sinh nhật đó, Hạ Ly cũng không dám đến nhà họ Hứa. Sợ gặp Hứa Lâm Tranh, cũng muốn gặp Hứa Lâm Tranh.

Cô mộng tưởng hảo huyền: nhất định là mình thô lỗ quá mức trắng trợn, khiến cho anh xấu hổ khi gặp cô. Nếu không phải thì, chính là anh sợ mình cũng thích cô, cho nên không dám tới gặp cô. Còn có một tình huống, chính là Hứa Lâm Tranh đã sớm động lòng, chỉ là ngại vì nhân tố nào đó đang trốn tránh cô, ha ha ha ha.

Nhưng mà, tự luyện vẫn là tự luyện.

Sự thực là: cô sợ anh không đáp lại, sợ mình nhiều năm qua thầm mến nói ra lại là kết quả như thế; cô càng sợ anh đáp lại, nếu như Hứa Lâm Tranh lại cùng cô hồ đồ, đó mới thật là thiên hạ đại loạn.

Cũng may Hạ Ly đã sớm mài luyện ra tâm lý chịu đựng kiên cường, chuyện hôn xong bỏ chạy cũng không chỉ làm một lần này, không nghe không nghĩ không hỏi, giả vờ mình là thi thể nằm trên giường lớn KING-SIZE giành được gian phòng vốn của mẹ già, làm nữ công.

Nếu nói Hạ Ly không có một chút dáng vẻ danh môn thực nữ cũng không đúng. Thứ danh môn thực nữ phải học tập cô dường như cũng thể học không bỏ sót, chẳng qua những thứ này nghe nói có thể bồi dưỡng tình cảm sâu đậm đều thành công cụ hoa tâm của cô.

Học dương cầm, bắt tri bắt giac thành “tài nữ” “Cầm kỹ kinh người” ở trên tiệc rượu.

Học nữ công, bắt tri bắt giặc thành con dâu cháu dâu “hoàn mỹ” trong suy nghĩ người thế hệ trước.

Học trồng hoa hân là an toàn nhất rồi, chỉ là mỗi ngày quá nhiều người nhất định phải lãnh giáo kinh nghiệm trồng hoa với cô, giống như công tử trẻ tuổi bây giờ đều là người bảo vệ sinh thái nhiệt tình yêu thương thực vật nhiệt tình yêu thương tự nhiên.

Đáng tiếc chính là, Hứa Lâm Tranh không thích cô “làm bộ làm tịch” đàn Piano, không thích cô “cố làm ra vẻ” thêu thùa, cũng không phải là người bảo vệ sinh thái nhiệt tình yêu thương thực vật.

Trong đầu toàn là Hứa Lâm Tranh, mặc kệ là chuyện gì cũng có thể liên tưởng đến Hứa Lâm Tranh.

Đại tiểu thư nhà người có tiền, đặc biệt là đại tiểu thư được cưng chiều, mỗi ngày chuyện cần làm cũng chỉ có nói chuyện yêu đương mà thôi.

Lâm Oánh lúc trước một lời trúng đích.

.....

“Hạ Ly, ở trong phòng làm gì vậy? Điện thoại vang cả buổi cũng không biết bắt máy.” Hạ lão phu nhân gõ cửa nói. Hạ Ly mới phát hiện ra mình lại đang thất thần.

“A! Nghe điện thoại cũng muốn quán!” Hạ Ly tiếp tục nằm cứng đờ, quăng một cái liếc mắt tới điện thoại, biết không phải là Hứa Lâm Tranh, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Lười biếng đi qua, cầm ống nghe lên ——

“Công chúa, có muốn ra ngoài chơi hay không?”

Hạ Ly theo thường lệ tới trễ hai mươi phút.

“Vẫn là đúng giờ như vậy sao.” Răng khểnh của Liễu Nghiêu dưới ánh mặt trời cực kỳ sáng.

Hạ Ly chưa bao giờ nghĩ tới, “mối tình đầu” xa cách lâu như vậy gặp mặt lại có thể không chút kiêng kỵ đi44nd44nl33qu11d00n nói chuyện phiếm, tùy ý giống như bạn tốt chưa từng rời khỏi. Không thể phủ nhận, Liễu Nghiêu vẫn là giống như bộ dạng còn đồ, thời điểm cười lên có vẻ xấu xa, nhưng mà anh tuyệt không hư.

“Hey. Tôi luôn muốn hỏi, lúc trước vì sao anh rời đi vậy? Chào cũng không chào, thật thiếu ý tứ!” Hạ Ly ăn đá bào, thích trang trí một trái anh đào. Cô mút lấy thìa nhỏ màu xanh lá, vẫn chưa thỏa mãn thờ dài.

Liễu Nghiêu nhìn cô ăn vui vẻ, cũng cười theo.

Hạ Ly chính là quái thai như vậy, lúc trước chưa từng gặp cô, Liễu Nghiêu cho rằng tất cả người có tiền đều ăn thứ gì đó đẳng cấp, Liễu Nghiêu một ngày ba bữa đại khái thuộc về loại “không thể vào miệng” kia. Trong ấn tượng của anh, chưa từng gặp qua đại tiểu thư giống như Hạ Ly ăn đá bào ở tiệm nước giải khát nhỏ. Cho dù muốn ăn, cũng phải đến quán rượu cấp ngôi sao bán tâm trạng ăn cơm xong sẽ từ từ thưởng thức.

“Tôi đang nói chuyện với anh!” Hạ Ly hung hăng đánh đầu anh một cái: “Này anh! Hẹn gặp tôi vậy mà dám thất thần, tên liều lĩnh!”

Lúc trước vì sao rời khỏi vậy? Liễu Nghiêu ở đáy lòng cười lạnh.

Vậy mà, nụ cười của anh vẫn sáng rỡ: “Thế nào, lúc trước có phải nhớ tôi đến khóc không? Nhớ ban đầu là cô chết sống lời kéo tôi bảo tôi làm bạn trai của cô! Đàn ông cực phẩm từ thời niên thiếu giống như tôi vậy mà không nói tiếng nào đi mất, thật đáng tiếc chứ?”

Hạ Ly một ngụm nuốt anh đào vào, cẩn thận đem hạt phun ra. Trên cái mũi xinh đẹp của cô thấm ra một tầng mồ hôi nhỏ, đôi môi màu đỏ sáng bóng còn điểm lệ hơn anh. Cầm cô hơi nhón khẽ rung, Liễu Nghiêu rất không chịu thua nhìn chăm chăm môi cô, tâm viên ý mã (tâm nhảy nhót như khi, ý nghĩ chạy rong như ngựa).

“Thật sự có lúc khóc.” Ngoài dự đoán, cô nói: “Vừa bắt đầu còn tưởng rằng anh cũng học những đứa ngốc kia chơi cái gì vờ tha để bắt thật đem đùa giỡn, nhưng mà, làm như tôi ý thức được lúc anh thật sự không chào mà đi, thật rất đau lòng. Ai bảo anh bình thường đều trộn cùng một chỗ cùng những tên còn đồ kia, tôi nghĩ đến anh bị đánh đến chết rồi chứ! Hơn nữa, mặc dù ban đầu đề xuất kết giao là tôi, nhưng người vẫn ngu ngốc đuổi theo tôi chạy chính là anh nha, người theo đuổi trung thành như vậy bỗng chốc không thấy nữa, thật sự rất đáng tiếc.”

“Công chúa.” Liễu Nghiêu để tay ở trên tay Hạ Ly: “Nghe cô nói những lời này, coi như biết rõ là giả cũng bị cảm động! Để biểu dương lòng trung thành của tôi, xin ban thưởng cho tôi một nụ hôn thân thánh đi!”

“Đi tìm chết.” Hạ Ly cười đẩy tay anh ra, cúi đầu tiếp tục ăn đá bào.

“Người phụ nữ vô tình.” Liễu Nghiêu nhướn mày tiến tới, hôn một cái lên tóc cô.

“Cũng bảo anh đi tìm chết rồi!” Hạ Ly bị mạo phạm, móng tay nhón cào một cái: “Sau này tôi không muốn đùa kiểu này.”

“Thế nào?” Liễu Nghiêu hình như cũng không cảm thấy vết cào trên mặt đau bao nhiêu, anh cầm lấy tay cô: “Vừa mới gặp mặt đã cảm thấy cô không ổn rồi. Tâm tình không tốt sao?”

“A, có một chút. Xin lỗi.” Hạ Ly ê ê a a, tìm khăn giấy trong túi giúp anh lau máu, không nghĩ, lại lục đến khăn tay của Tiêu Phượng Nam. Chính cô cũng sững sờ: vật như vậy làm sao còn giữ lại?

“Hạ Ly, cô yêu đương với ai vậy?” Liễu Nghiêu nhận lấy khăn giấy, nhìn khăn tay cười: “Dựa theo lời nói của người có tiền các cô, là một người đàn ông rất có phẩm vị?”

“Không có.” Hạ Ly nhanh chóng cầm khăn tay nhét vào chỗ ngồi: “Người này anh cũng biết. Chính là. Lúc anh cậy anh hùng muốn cứu tôi lại bị đánh ngã, người đó xuất hiện đánh trả.”

“Hừ! Cướp danh tiếng đàn ông của tôi mà.” Liễu Nghiêu chỉ vào khăn tay nói: “Các người tiến đến mức nào tôi cũng mặc kệ, dù sao cô là của tôi.”

Hạ Ly cười lớn, dán khăn giấy lên mặt anh: “Nếu như mười năm trước anh nói lời này tôi có thể sẽ suy tính, hiện tại, anh hoàn toàn không cần nghĩ! Ai biết anh chừng nào thì lại biến mất. Đàn ông của tôi, sẽ vì tôi làm trâu làm ngựa cả đời, hề kểu là tôi mới được.”

“À, hơn nữa còn phải có tùy thời bị cô chuẩn bị SM.” Liễu Nghiêu chỉ mặt mình: “Công chúa, mặc dù bề ngoài như vậy cô gặp nhiều rồi không quan tâm, nhưng phần lớn trong mắt con gái vẫn là một loại cực phẩm. Cho nên, xin cô thương tiếc bảo vật chung của phụ nữ, không nên tùy tiện tổn thương tôi.”

“Này, người ta cũng đã nói xin lỗi rồi.” Hạ Ly cách mặt giấy hôn vết thương của anh: “Nhưng Liễu Nghiêu. Tôi có người trong lòng rồi, cho nên, chúng ta chỉ có thể làm bạn. À, thật ra thì anh cũng không có gì oan ức đâu! Ai bảo người ban đầu không hiểu tại sao đi mất là anh đấy!”

“Thôi, tôi tha thứ cho cô thay lòng đấy.” Liễu Nghiêu mở rộng ánh mắt, cười rục rờ như vậy: “Thay lòng còn cây ngay không sợ chết đứng như thế, thật không hổ là Hạ Ly!”

“Lời này nghe thật thoải mái.” Hạ Ly ăn xong chút đá bào cuối cùng, giống như là tạm biệt “tình yêu” hoang đường ban đầu của bọn họ, hít một hơi thật sâu: “Vì Hạ Ly ddddllqqddHBT vĩ đại, lại mời tôi ăn một cái vị chanh, có được hay không?”

Liễu Nghiêu vò đầu, cười: “Giống như heo.”

Khi Hạ Ly về đến nhà đã cảm thấy không khí cực kỳ quái dị.

Hạ lão gia từ luôn ăn xong cơm tối sẽ muốn ra ngoài tản bộ vậy mà ngồi lì lì ở trên sofa, ánh mắt Hạ lão phu nhân nhìn một quyển sách, nhưng rõ ràng dáng vẻ không yên lòng. Ngay cả cha Hạ Ly cũng ở đây ngồi trước ti vi, trừ Chủ nhật, đây chính là nhân nhả hiếm thấy

Thăm tra? Lên án?

Nhìn lại một chút, hai mẹ con Vân Trinh Uyển đều không ở đây.

Quả nhiên mẹ kể cô lại cáo trạng? Ách. Nguy rồi! Chẳng lẽ chuyện với Hứa Lâm Tranh bị Vân Yên kia biết. Thăm thăm, coi như người nhà cô đều không bảo thủ, tuyệt đối cũng sẽ không cho phép cô đi trêu chọc anh họ cô! Huống chi còn là anh họ đã đính hôn.

“Tiểu Ly a. Thời gian này thật vui vẻ nha. Ha ha ha ha.” Hạ lão gia từ am hiểu tâm lý chiến nhất. Mặc kệ ông nói gì cũng không cần trả lời, cẩn thận mai phục.

“Hạ Ly, ông nội nói với con đấy.” Cha già Hạ loáng thoáng còn nhìn ra được tàn ảnh anh tuổi tiêu sái năm đó. Nhưng hiển nhiên lão hóa cũng tương đối nhanh, nếp tóc phía sau thay đổi một chút, dáng người đẹp ngược lại không có phát tướng.

“A.” Hạ Ly a đi qua, nhân nhó nói: “Cũng không có đặc biệt vui vẻ lắm.”

“Không đúng nha. Con xem trên mặt Tiểu Ly, vừa vào cửa liền treo một nụ cười. Ha ha ha ha.” Ông nội cười đến thật giả: “Không phải là thật lòng đang yêu đương chứ?”

“À!” Hạ Ly quát to một tiếng.

Xong rồi xong rồi. Sớm biết thà bị gọi đoạn tình cảm này không bệnh mà mất, cũng không muốn tình yêu thuần khiết bị dán nhãn “vô sĩ” của cô bị lấy ra bóp.

“Xem đi, tôi đã nói đứa bé này đang yêu. Bị nói trúng rồi chứ!” Hạ lão gia từ vui vẻ: “Tiểu Ly nhà chúng ta sẽ đồ mặt, là một hiện tượng tốt.”

“Ông. Ông nội!” Hạ Ly tròn to hai mắt: chẳng lẽ bọn họ đã sớm tán thành cô với Lâm Tranh.

“Tiểu Ly cũng không cần giả bộ nữa. Buổi chiều hôm nay ông nội đi họp, ở góc đường thấy cháu và một người con trai tay trong tay đến tiệm băng. Yêu là chuyện tốt chứ sao. A, đừng nóng vội. Được rồi, đều không cho hỏi Tiểu Ly nữa nha.” Hạ lão gia từ cười đến cực kỳ quý dị.

Hạ Ly cắn môi.

Trừ thờ phào một cái ra, còn có một chút thất vọng: tình yêu của cô đối với Hứa Lâm Tranh nếu như bị phát hiện, cho dù phải đối mặt là mưa to gió lớn

cũng tốt, Hạ Ly cái gì cũng không sợ. Bị phát hiện lại chính là một phần tình cảm đã sớm chết non, hơn nữa Hạ Ly chắc chắn, chết non có liên quan với nhà họ Hạ.

Ban đầu thời điểm Hạ ly với Liễu Nghiêu đi chung với nhau, Hứa Lâm Tranh liền cười cô: đối tượng đại tiểu thư dễ dàng động lòng quả nhiên vẫn là tên côn đồ trù đánh nhau ra cái gì cũng sai.

Vậy mà, có lẽ giống như tình tiết cầu huyết trong tiểu thuyết, đại tiểu thư với tên côn đồ bị sức mạnh không biết cứ như vậy tách ra. Sức mạnh không biết này, đại khái chính là nhà họ Hạ?

Nhưng mà bây giờ, người nhà của nàng không chỉ không cảm cô và Liễu Nghiêu tiếp tục ở cùng nhau, ngược lại khích lệ cô làm như vậy. Như vậy, ban đầu chân tướng Liễu Nghiêu không chào mà đi là cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tiêu Ngưng Huyết

Editor: Gà

Đào mất đã là giữa hè, trời nóng nực nhộp nhúa.

Nhưng Hạ Ly lại không đi chơi với người đàn ông nào —— trừ Liễu Nghiêu.

Đều cho rằng Hạ Ly đồi tính, muốn yêu nghiêm túc. Chỉ có chính cô biết, cô chỉ tạm thời chán ghét qua lại với người đàn ông khác mà thôi. Liễu Nghiêu là một người vô cùng thối, những năm nay hình như cũng yêu không ít, cho nên đặc biệt hiểu được tâm tư của phụ nữ. Cô không nói, anh ta không hỏi. Ngược lại Hạ Ly, cứ như là con gái anh ta lôi kéo anh ta hỏi linh tinh, hỏi Liễu Nghiêu như có vẻ cô rất quan tâm cảm giác của anh ta.

Trong vườn nho đã hơi đỏ. Quả nho không chua, Hạ Ly bắt đầu muốn ăn, mỗi ngày đều vào vườn chọn lựa trái chín rồi lên ăn hết. Hàng năm đến mùa thu hoạch, chỉ còn những chùm rất nhỏ. Hầu như mấy quả lớn đã bị cô ăn gần hết.

Quả có thể gọt tay hái được rất ít. Hạ Ly mím môi nhảy lên, nhưng với không đến.

Trong góc tường nhà gỗ nhỏ có một chiếc thang gấp do mẹ của Hạ Ly mua cho Hạ lão phu nhân, chính vì bà cụ không có phương tiện dọn dẹp giàn nho nên mới mua. Cho đến nay đã giữ chức công cụ trộm nho của Hạ Ly. Theo thường lệ Hạ Ly mang thang ra, chuẩn bị đứng dưới gốc cây hái ăn.

“Hạ Ly.” Cái thang gấp mới vừa được chuyển qua dưới tàng cây, chỉ nghe thấy có người gọi cô. Hạ Ly lau mồ hôi, quay đầu lại, là Tiêu Phượng Nam.

Kể từ lần đó trong lúc vô tình thấy khăn tay ở trong túi anh, về sau cô bắt đầu phòng bị Tiêu Phượng Nam. Ban đầu Lâm Tranh nói anh tên là Lamia, Hạ Ly còn thầm buồn cười: là con trai, vậy mà tên giống nữ như thế. Hôm nay lại không cười nổi.

Trong thần thoại Hy Lạp, Lamia là nữ yêu đầu người thân rắn, nửa người trên là cô gái xinh đẹp, nhưng nửa người dưới là rắn. Vốn là một vị nữ vương Libi xinh đẹp, Zeus yêu cô ta nên trao cho ánh mắt có ma lực tiêu diệt hoặc biến đổi.

Tiêu Phượng Nam. Rốt cuộc anh có ma lực gì, khiến người ta nói ra tình cảm đã giấu mười năm, để cô kể ra tâm sự nhếch nhác xé rách ra nó cho người thấy!

“Anh thật sự đến à.” Hạ Ly rõ ràng lạnh nhạt, cô trèo lên thang, đưa tay hái một chùm nho đỏ tím xuống: “À, cái này cho anh.”

“Cám ơn.” Tiêu Phượng Nam nhận lấy, nhưng không ăn.

Hạ Ly khiêu khích nhìn anh. Rất khó tưởng tượng Tiêu Phượng Nam ném mắt hình tượng trèo thang ăn nho như cô sẽ thành như thế nào.

“Anh thật sự sẽ đến! Nửa tháng trước còn chưa ăn được.” Hạ Ly nói: “Ha, tôi đang mặc váy. Nếu anh là quân tử, thì không nên đứng ở dưới cái thang.”

“Tôi chưa từng nói tôi là quân tử.” Tiêu Phượng Nam vịn mép thang: “Ngược lại cô, mặc váy mà vẫn dám leo lên, không sợ té à.”

“Nhà họ Hạ chúng ta không phải nhu nhược, leo cao bao nhiêu cũng sẽ không sợ đâu!” Hạ Ly ngẩng đầu thật cao, đứng dưới tán lá xanh biếc. Ánh mặt trời sáng rõ rọi xuống bóng dáng cô.

“Hạ Ly, có người nói cô rất giống nữ vương phải không?” Tiêu Phượng Nam ngẩng đầu lên. Ánh mặt trời chói mắt khiến anh mở mắt không được, hoặc nói hào quang của Hạ Ly khiến anh mở mắt không được. Không phải cô gái này bình thường thích cảm giác cao cao tại thượng.

“À, có phải có người nói anh rất giống hoa thủy tiên không?” Hạ Ly hát cằm nhìn anh. Vậy mà, cô cảm thấy Tiêu Phượng Nam hơi híp mắt nhìn cô lại

đẹp trai như thế, không, cái này không nói là đẹp trai, có lẽ tuyệt mỹ thì chính xác hơn.

“Không có.” Tiêu Phượng Nam đỡ thang: “Cô có muốn leo xuống rồi nói không? Tôi cảm thấy nó đang lắc lư.”

“Buồn cười! Hàng năm tôi đều leo lên leo xuống, cho đến bây giờ cũng —— a ——”

Tiêu Phượng Nam sớm chuẩn bị, lúc cô rớt xuống một khắc đã giang tay đỡ eo cô, cái tay khác đẩy thang sắp ngã ra. Sau khi sự hốt hoảng qua đi, anh vịn vào một bên lưới sắt, đỡ tường. Ngược lại Hạ Ly, không mất một sợi lông nào.

“Ngã xuống chưa?” Hạ Ly hơi cổ quái nhìn Tiêu Phượng Nam le lưỡi: “Thật khủng bố! Rõ ràng tôi đứng vững như vậy, sao cái thang đột nhiên lại ngã xuống vậy?”

“Bị trầy da tay một chút, không sao.” Tiêu Phượng Nam ho khan hai tiếng: “Đã nói cô không nên mặc váy ——”

Váy hoa lệ của Hạ Ly bị rách thành một cái miệng, nửa đoạn trên đầu gối cao thấp không đều, nửa đoạn dưới đầu gối lung lay sắp rớt. Hạ Ly chẳng hề để ý bộ phận từ đầu gối trở xuống ‘xoạt’ một cái xé toang, hơn nữa xé rất có tạo hình.

Dù là Tiêu Phượng Nam khá hiểu sự cường hãn của Hạ Ly, vẫn không khỏi bội phục. Vậy mà ——

“Cô nhìn đi.” Tiêu Phượng Nam chỉ vào chiếc thang bị ngã lệch một bên: “Chân của cái thang kia.”

Hạ Ly cạo xuống một lớp bột sắt vụn từ cái thang: “Ăn sắp mòn hết rồi!”

“Nhưng mà, bề ngoài nhìn vẫn còn rất mới.” Anh cầm mảnh vải mà cô xé từ váy ra quăn tay: cũng không phải như anh nói, chỉ rách một chút da thôi. Cả bàn tay rách da thấy rõ thịt bên trong, trông trắng bệch. Anh bóp chặt cổ tay để giảm bớt đau đớn, sờ cái cốc nhỏ trên tường khắc hoa: “Cái này, dùng để làm gì?”

Hạ Ly nói: “Một ít nhỏ có côn trùng, buổi tối cần giết côn trùng, đáng tiếc ban đầu lúc xây vườn hoa vì muốn đẹp mắt, nên không treo đèn lồng bên cạnh giàn nho. Ông nội nói nếu treo đèn như vậy, ánh đèn sẽ ảnh hưởng đến sự sinh trưởng của nho, nên cho người treo nhiều cốc gỗ trên tường, để có thể tháo đèn lồng xuống bất cứ lúc nào.”

“À.” Tiêu Phượng Nam đồng ý, trong lòng đã hiểu đại khái: “Hôm nay thật may vì tôi tình cờ bắt gặp. Nếu vườn hoa không có ai, cô ngã bị thương thì sao?”

“Oáp! Nhưng đã được anh cứu một lần rồi đây. Từ nhỏ đến lớn không biết tôi đã bị ngã bao nhiêu lần, đã quen rồi. Thấy lâu ba phòng tôi không, ngày trước tôi có thể bò từ cây vào phòng!” Hạ Ly kiêu ngạo kể về thời huy hoàng của mình, không chú ý đến máu tươi của anh đã nhuộm đỏ váy.

“Hạ Ly, tôi nghĩ chúng ta nên.” Giọng nói Tiêu Phượng Nam càng ngày càng yếu, đột nhiên ngã xuống. Hạ Ly nhìn Tiêu Phượng Nam ngã xuống, trong lòng chợt cảm thấy đau. Cô siết áo, cảm thấy trái tim đập thình thịch liên hồi.

Hạ Ly nghĩ, cô không có ưu điểm gì, chỉ có nhân phẩm tốt. Cho nên, sự đau lòng không giải thích được có lẽ là vì nhân phẩm cô tốt.

Vừa nghĩ thế, lương tâm lo lắng của Hạ Ly lại bình tĩnh lại. Hơn nữa còn cảm thấy tự hào vì mình có nhân phẩm tốt.

“Không sao, cần phải xét nghiệm vết thương trên tay, xác nhận xem có phải bị nhiễm độc không. Loại độc này rất thường gặp, khiến máu chậm đông lại. Nếu truyền máu trễ thì có thể chết vì mất máu quá nhiều.” Bác sĩ nhà họ Hạ không biết Tiêu Phượng Nam: “A Ly à, không thể đối xử với bé trai này như vậy. Lần trước thiếu chút nữa đã thiếu thiếu gia nhà họ Tôn rồi, vì trách anh ta hạ lưu. Nhưng đứa bé này không giống người như vậy. Ai da. Tính khí như vậy, bé trai nào dám ở cùng con chứ.”

“Đã nói không phải con mà, sao lại không tin. Làm như con có thù với đàn ông không bằng?” Hạ Ly bĩu môi. Cái cốc gỗ này khiến tay anh thâm như vậy, thế nhưng anh lại không nói tiếng nào. Thật sự ít người đàn ông có nghị lực như vậy. Nhưng mà, chuyện nhiễm độc.

“Bác sĩ Phạm, chuyện này vẫn không nên nói cho anh ấy biết! Bị thương ở nhà họ Hạ chúng ta, hơn nữa còn nhiễm độc. Chuyện như vậy truyền đi sẽ rất thảm, mặc kệ nói thế nào người này vì đến tìm con mới bị thương chứ sao.” Hạ Ly thấy Tiêu Phượng Nam vẫn hôn mê, càng nói càng nhỏ: “Xem ra rất thâm, cậu nhóc đáng thương.”

“Biết đau lòng là tốt rồi.” Bác sĩ Phạm dọn dẹp hòm thuốc: “Biết đau lòng là được rồi. Yên tâm đi, bác sẽ không nói. Ai nha. Người tuổi trẻ bây giờ, vì tình yêu mà cứ thương tổn đến thân thể của mình. Thời gian trước nghe nói tiểu thư nhà họ Chu chơi SM gì đó ở nhà, người bị cấp cứu khắp người đều là máu, thế thâm không nở nhìn.”

Hạ Ly bày ra vẻ mặt kích động.

Còn có thể liên tưởng đến SM của nhà người ta, rống, bác sĩ gia đình hơn 30 năm của nhà cô có phải tâm tính còn rất trẻ tuổi không vậy? Hạ Ly cô là loại. Là loại người. Đó sao?

Tiền bác sĩ xong, Hạ Ly nhìn Tiêu Phượng Nam ngủ mê man. Hai người bèo nước gặp nhau, trong không khí tràn ngập sự mập mờ khiến cô khó thở. Lamia, thật sự có ma lực khiến người ta không biết làm sao ư?

“Đi rồi hả?” Tiêu Phụng Nam giờ tay chặn ánh mặt trời chiếu vào ánh mắt.

“Anh già bộ ngủ à?” Hạ Ly nhú mày: “Trên tay còn đau không?”

“Không sao. Bây giờ hơi tê. Vô ý nghe hai người nói chuyện, xin lỗi. Tôi nghĩ nếu tôi tỉnh lại, cô có thể khó giải thích hơn nữa.” Tiêu Phụng Nam nhìn vết thương được băng bó cẩn thận của mình.

Hạ Ly cười khan nói: “Có tiêm thuốc tê, bởi vì giải phẫu đơn giản, cho nên mấy vết thương lại. May vì trong nhà còn túi máu. Thật muốn dọa chết tôi.” Cô đỡ anh lên. Bây giờ Tiêu Phụng Nam mới ý thức được, anh đang nằm trong khuê phòng của Hạ Ly, ngủ trên giường cô.

“Tôi tự làm được.” Áo sơ mi trắng của anh bị máu nhuộm bẩn, đã được bác sĩ cởi ra, đổi thành áo ngủ của Hạ tiên sinh. Vải tơ tằm, vừa đúng hiện lên trạng thái bán trong suốt dán vào thân thể, lộ rõ đường cong. Mặc hay không mặc thật sự không có gì khác nhau.

“Anh ngủ thêm lát nữa, chờ tan thuốc, áo của anh sẽ được giặt sạch.” Hạ Ly đưa lưng về phía anh, nén cười: người này ngược đời thì không dám ngắt đầu! Nhưng vóc người này quả nhiên thật cực phẩm, Hứa Lâm Tranh tuyệt đối không thể sánh được! Một cực phẩm như vậy không biết sẽ bị ai lừa mất!

“Hạ tiểu thư, hình như cái áo này khó giặt sạch lắm——” Quy củ nhà họ Hạ, chỉ cần cửa không khóa, ai cũng có thể vào. Chị Tàn đang chuẩn bị giặt quần áo bỗng chốc như bị đóng đinh tại cửa, tiến thoái lưỡng nan.

Xong đời!

Được rồi, coi như ngày trước Hạ Ly có hơi nhiều bạn trai, nhưng không hề mang ai về chính thức giới thiệu. Hôm nay, một người đàn ông mặc áo ngủ vẫn còn ngái ngủ phong cách mê người đang ngồi hoa lệ trên chiếc giường KING-SIZE của cô, vai nửa lộ, trên chiếc giường màu vàng còn có dấu máu màu đỏ. Cô còn có thể nói gì?

“Chiếc áo đó phải giặt tay.” Tiêu Phụng Nam đang giả ngốc. Hạ Ly chắc chắn anh đang giả ngốc! Đáng chết, lại có thể tỉnh bơ sai khiến chị Tàn nhà cô, phải giặt tay!

“À, à, vậy tôi sẽ giặt tay.” Chị Tàn nhìn thấy ánh mắt giết người của Hạ Ly, run rẩy lui về phía sau. Mặc dù nhà họ Hạ trả tiền lương khá cao, cô cũng không muốn chết trên tay đại tiểu thư đang thẹn quá hóa giận vì bị bắt gian tại giường.

“Vậy thì tôi ngủ thêm một lát nữa, chờ thuốc tan hết.”

Thuốc.

Đối thoại mập mờ đến đáng chết—— Tiêu Phụng Nam đùa bỡn cô!

Khóe môi Hạ Ly co quắp, yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hạ Hứa Tiêu

Lời đồn truyền bá là rất ngắn ngủi, đặc biệt là lời đồn có “chứng có xác thực”.

“Phụng Nam đứa nhỏ này không tệ. Người vừa thông minh lại ôn hòa, nếu không phải là Tiểu Ly nhà chúng ta không có tính cách bình tĩnh, đã sớm muốn giới thiệu cho nó rồi.” Hạ tiên sinh nói.

“Nghe nói. Cha mẹ hẳn làm ăn không đứng đắn, như vậy không sao chứ?” Vân Trinh Uyển xen vào nói: “Tiểu Ly gia thế tốt lại xinh đẹp như vậy, cũng không thể tùy tiện liên gả đi như vậy.”

“Ồi! Có quan hệ gì.” Hạ lão gia từ trước sau như một vui vẻ: “Cha mẹ Tiêu Phụng Nam qua đời sớm, dù là làm ăn không đứng đắn cũng không liên quan đến Phụng Nam mà. Ông nội Phụng Nam ta biết, giáo sư đại học đảng hoàng an phận. Còn nói nữa, Hạ gia chúng ta là gả con gái, cũng không phải là bán con gái. Chỉ cần Tiểu Ly thích, nó muốn gả người nào liền gả người đó. Ha ha, hưởng chỉ ánh mắt của Tiểu Ly nhà chúng ta cho tới bây giờ mọc ở trên đỉnh đầu, nhìn người không sai được.”

“Ánh mắt Tiểu Ly không sai được.” Hạ lão phu nhân phụ họa nói.

“Cha, trước đó vài ngày người thấy người con trai đi chung với Tiểu Ly chính là Phụng Nam à?” Hạ tiên sinh nói.

“Ách.” Hạ lão gia từ lặng yên.

“Nha đầu chết tiệt!” Hạ tiên sinh thở dài. Đại khái cảm giác mình nuôi dưỡng đứa con gái này thất bại cực kỳ. Dù là hoa hoa công tử cũng ít có kiểu này. Mang về nhà làm loạn.

“Khụ khụ, cũng không cần quá trách móc nặng nề chứ.” Hạ lão gia tử nói bản thân cũng cảm thấy chân đứng không vững, hơn nữa nói hùng hồn: “Bây giờ con gái không phải đều như vậy, gấp gáp vài người một chút, chọn người thích hợp nhất với mình mới phải a. Khụ khụ.”

Rốt cuộc biết kỹ năng phản bác vô lý cường đại đến quý dị của Hạ Ly là di truyền từ đâu tới.

“Cha, cha không thể cưng chiều con bé như vậy!” Hạ tiên sinh có chút nhức đầu nhìn về phía phòng con gái mình: “Hạ Ly chúng ta là con gái, là một đứa con gái, cha. Đứa nhỏ hoa tâm như vậy sau này không tìm được nhà chồng. Người không phải cũng đã nói: thả mất tín nhiệm khắp thiên hạ, đừng mất tín nhiệm của hồng nhan. Không được, chờ con bé trở lại phải dạy dỗ thật tốt.”

“Làm sao có thể. Từ lúc Tiểu Ly rảnh rỗi ở nhà, mỗi ngày không phải đều có người đến làm mối sao?” Hạ lão gia tử cường từ đoạt lý: “Tiểu Ly chúng ta nào có hoa tâm chứ? Ta nói qua câu kia không sai, nhưng khi đó nhằm vào đàn ông mà! Đàn ông tuyệt đối không thể mất tín nhiệm của phụ nữ, nhưng Tiểu Ly nhà chúng ta là ncon gái mà. Thình thoảng làm nũng nổi nóng cũng không có gì không được, ai bảo bọn chúng không xứng với Tiểu Ly!”

Cho nên nói, cá tính của Hạ Ly nhất định là nữ vương.

“Con đã về rồi!” Hạ Ly hiển nhiên lại bị trận thế này hù dọa. Liên tưởng phân cảnh kinh điển trong khuê phòng mình, cô nhắm mắt chạy lên lầu: “Con không ăn cơm, ai cũng đừng tới tìm con! Có chuyện liên lạc điện thoại nội bộ, chỉ là tốt nhất không nên liên lạc!”

“A, xấu hổ rồi.” Hạ lão gia tử tiếp tục vui vẻ.

Thật ra thì Hạ Ly cùng “chuẩn con rể” Tiêu Phượng Nam gặp mặt không nhiều lắm. So sánh với Lamia có thể khiến người mắt không chế, Hạ Ly thích ở chung một chỗ với Liễu Nghiêu và Lâm Oánh hơn.

“Em yêu, cậu biết tên món điểm tâm ngọt này là có ý gì không?” Cái miệng nhỏ của Lâm Oánh ăn Tiramisu, giống như thực nữ nhai kỹ nuốt chậm.

“Không biết.” Hạ Ly chán ghét nhìn món điểm tâm ngọt bề ngoài lộng lẫy, đáng vẻ đẹp đẽ: “Làm sao cậu lại thích món điểm tâm ngọt của người lớn như vậy rồi hả? Chẳng phải cậu khinh thường phong cách của cô gái nhỏ sao?”

“Người ta nào có đâu!” Lâm Oánh nháy mắt: “Bây giờ món điểm tâm ngọt cũng lưu hành phong cách hoa lệ của Italy, Trình Ngôn nhà chúng mình đã nói: nhìn thực nữ ăn điểm tâm ngọt là một loại hưởng thụ. Đặc biệt là lúc thực nữ và điểm tâm ngọt đều đặc biệt xinh đẹp Hơn nữa, anh ấy còn nói. Tiramisu nghĩa là đưa em đi. Ha ha ha ha. Anh ấy muốn đưa mình đi rồi.”

“Tiramisu rất xinh đẹp không sai, nhưng em yêu cậu chắc cậu cũng xinh đẹp chứ?” Về mặt Hạ ly càng thêm chán ghét: “Thật không hiểu nổi cậu thích bạo long đồ chỗ nào, người không đẹp trai tiền không nhiều lắm, tính khí lại không tốt, trong nhà còn kéo một gánh nặng lớn. Quan trọng nhất, người ta thích là thực nữ, thực nữ nha! Hallelujah (cái này nghĩa là ca ngợi đức chúa trời, chắc ý HL là ôi trời!)”

“Hiện tại định nghĩa thực nữ không phải rất rộng sao? Có tạp chí vậy mà lại liệt cậu vào thực nữ ư! Hạ Ly cậu cũng có thể được gọi là thủy mị, mình tại sao không thể?” Lâm Oánh không phục nói.

“A ha ha.” Hạ Ly liếc mắt, cười rất thô tục: “Mình rất thực nữ nhé! Tạp chí tạp chí mau viết mình, sau đó bà mai nhà mình sẽ càng tới càng nhiều, a ha ha ha!”

“Đang ở trong phúc mà không biết phúc nha đầu chết tiệt.” Lâm Oánh khuấy cà phê, cái miệng bị ma sát tạo ra âm thanh quý dị chói tai: “Cậu và Liễu Nghiêu tình cũ cháy lại chưa?”

“Không có.” Hạ Ly vẫn chán ghét nhìn bánh ga-tô rừng đen trước mắt mình, đào ra anh đào bên trong, sau đó đẩy cho Lâm Oánh: “Giúp mình ăn hết bọt của bánh ga-tô. Chỉ có viên anh đào này còn nhìn thoải mái.”

“Em yêu, anh đào đỏ tươi đẹp như vậy cậu cũng dám ăn.” Lâm Oánh nuốt hết anh đào cô nhọc nhằn đăm: “Càng xinh đẹp càng ác độc!”

“Khư!” Hạ Ly cười cô.

“Oa, cậu xem đó là ai?” Lâm Oánh nhìn sau lưng Hạ Ly nói: “Oa, người Hạ gia các cậu đều có nguyên liệu lên tạp chí mãnh liệt. Cậu xem một chút.”

Hạ Ly quay đầu lại còn treo nụ cười, đợi nhìn rõ ràng là ai, trên mặt như phủ một tầng sương mù.

“Hạ Ly cậu đừng kích động, chúng ta lại xem một chút, có lẽ không phải như chúng ta tưởng tượng.” Lâm Oánh nắm lấy tay Hạ Ly.

“Cậu yên tâm, mình sẽ không lúng túng ở trước mặt mọi người.” Cô cười lạnh, đầu ngón tay nhỏ dài bị bẻ vang ken kết: “Chỉ cần người phụ nữ này dám về nhà, cô ta nhất định phải chết!”

Vậy mà, người phụ nữ Vân Yên nhất định sẽ “chết chắc”, nhưng mà trên mặt lại mang theo hạnh phúc cười tươi. Cô ta ưu nhã ngồi trên ghế người ngam kéo ra cho cô ta, hôn một cái lên mặt người đàn ông thật duyên dáng.

—— Kỳ lạ chính là, người đàn ông không phải là Hứa Lâm Tranh!

“Hạ Ly, vẫn là đừng nhìn cô ta nữa, có được không?” Lâm Oánh tựa như đồ đùa bé nói: “Nếu như nói cậu là thiên lôi, Vân Yên này nhất định là con cóc, hơn nữa còn là con cóc xấu nhất trong các con. Cho nên, cậu cần gì chấp nhận với cô ta?”

Hạ Ly còn có chút tức sùng máu: “Minh chính là nghĩ không thông, làm sao Hứa Lâm Tranh chọn tới chọn lui lại chọn cô ta?”

“Cho nên mới nói tình yêu là không lý do chứ sao.” Lâm Oánh thở dài: “Tựa như mình thích Trình Ngôn, căn bản là đang làm một chuyện tổn công vô ích. Mình hết lần này tới lần khác ngu ngốc phá lệ bỏ vào. Tựa như một con con ruồi yêu một con ong mật, cho dù là yêu, dù có cơ hội sẽ kêu ong ong, vậy mà con ruồi dù cố gắng thay đổi thế nào cũng không phải ong mật.”

“Cậu đủ rồi! Ví dụ thật đáng ghét.” Hạ Ly nhin không được cười: “Coi như lấy con ruồi và ong mật làm ví dụ, con ruồi này cũng là Trình Ngôn chứ.”

“Ài. Em yêu, chờ cậu thật sự thích một người sẽ hiểu rõ, mặc kệ cậu ưu tú hơn nữa, ở trước mặt hán cậu vĩnh viễn ăn nói khép nép. Dĩ nhiên, loại ăn nói khép nép này phần lớn là trước mặt nhau, cho nên nữ vương Hạ Ly không cần phải lo lắng mất thể diện.”

“Đi con mẹ nó ăn nói khép nép.” Hạ Ly ngửa mặt lên trời gọi lớn: “Ai dám coi thường tôi thử một chút! Người làm nhục tôi, chịu nhục gấp bội; người khi dễ tôi, bị khi dễ gấp bội; người chèn ép tôi, bị chèn ép gấp bội; người làm phiền tôi, hung hăng chà đạp!”

Lâm Oánh vui đầu khở ăn, coi thường bốn phía cười trộm, làm bộ không biết Hạ Ly: “Quá mất mặt.”

Cho đến lúc xế chiều, Hạ Ly mới nhớ tới nên đi xem Tiêu Phượng Nam bị thương một chút.

Bị thương vừa vặn là tay phải, anh không thể không tạm ngừng công việc yêu cầu động tay. Hạ Ly thế mới biết, thì ra Tiêu Phượng Nam làm ngành nghề mỹ phẩm dưỡng da, Hạ gia ở công ty này cũng có đầu tư phần nhỏ, ngược lại thật có duyên phận. Hạ Ly mượn danh đại tiểu thư Hạ gia một đường xông vào, không có hẹn trước, dù sao cũng chẳng có ai ngăn.

“Còn đau không?” Hạ Ly đặt hòm thuốc lên bàn làm việc của anh. Tiêu Phượng Nam cũng chỉ là tầng giữa nhỏ, phòng làm việc hai người một gian, nói chuyện không tiện vô cùng. Tiêu Phượng Nam vẫn tao nhã lễ độ, ngược lại một người trẻ tuổi khác, niềm nở khiến người ta chán ghét.

“Đã không sao.” Tiêu Phượng Nam lấy một cái ly mới từ trong ngăn kéo ra: “Hạ tiểu thư uống trà gì?”

“Không vội. Để tôi xem anh một chút, lập tức đi ngay.” Hạ Ly đối với không khí phòng làm việc rất ngỡ ngàng. Quả nhiên không thích hợp người nghiêm túc làm việc: “Chờ anh tan việc rồi hãy nói. Chúng ta hẹn ở đâu?”

Tiêu Phượng Nam mỉm cười.

“A, anh còn không đáp ứng lời mời của tôi đấy.” Hạ Ly cũng cười: “À, hôm nay sau khi anh tan việc có rảnh không?”

“Xin lỗi, phải tăng ca.” Tiêu Phượng Nam một bộ đáng vẻ đáng tiếc: “Hơn nữa mấy ngày cuối tháng đều phải làm thêm giờ.”

“Tay bị thương thành như vậy còn làm thêm giờ, đứa bé đáng thương.” Hạ Ly gạt đầu một cái: “Chỉ là anh cự tuyệt làm chút áy náy náy còn lại của tôi không còn, mời cũng không cần nữa? Vậy à, Tiêu tiên sinh, hẹn gặp lại.”

“Đợi chút, Hạ tiểu thư.” Tiêu Phượng Nam nói: “Buổi tối lúc bảy giờ, bản công ty có một tiệc rượu thương nghiệp.”

“Tôi đối với buôn bán không có hứng thú. Chuyện công việc anh có thể tìm cha tôi nói.” Hạ Ly cũng không quay đầu lại.

“Bản công ty nếu như mời tới được Hạ tiểu thư, nhất định về vang cho kẻ hèn này.” Lúc này Tiêu Phượng Nam có chút cò lái và vô lại.

“Thật xin lỗi, nếu như tiệc rượu tư cách cá nhân, tôi nhất định sẽ đi. Hướng chi Tiêu tiên sinh.” Hạ Ly nheo mắt lại, khóe miệng khinh bỉ cười: “Tôi cũng vậy không cho là quý công ty cần phải mời tôi tham dự.”

“Vậy tôi lấy danh nghĩa cá nhân, muốn mời Hạ tiểu thư làm bạn gái của tôi, có thể không?” Tiêu Phượng Nam nhất quyết không tha. Hạ Ly phát hiện, thật ra thoát nhìn anh như muốn dây dưa nhiều. Lúc mới bắt đầu còn tưởng rằng anh là loại người không ham mộ danh lợi, chẳng lẽ mình nhìn lầm rồi ư?

“Có thể. Đến lúc đó xin mời đến Hạ gia đón tôi.” Hạ Ly duy trì lễ phép mỉm cười trước người khác. Trong lòng lại đang cười lạnh.

“Cứ quyết định như vậy.” Tiêu Phượng Nam gạt đầu: “Tôi đưa Hạ tiểu thư rời đi.”

“Tiêu Phượng Nam, tôi có phải nên hỏi anh. Cậu được tôi công ty của các người sẽ thưởng cho anh bao nhiêu tiền?” Tay Hạ Ly khoác lên cổ xe MI-NI xinh xắn của cô, cười híp mắt nhìn anh.

“Vốn là muốn mời không phải Hạ tiểu thư. Nhưng. Cá nhân tôi cho là Hạ tiểu thư tham dự sẽ chán động hơn.” Tiêu Phượng Nam giúp cô mở cửa xe: “Giữa bạn bè lợi dụng lẫn nhau một chút cũng không quá đáng, không phải sao?”

“Tôi con mẹ nó lúc nào thì thành bạn anh?” Hạ Ly cười co rút: “Lamia, anh thật rất giống hoa thủy tiên.”

“Có lẽ vậy.” Tiêu Phượng Nam giúp cô thắt dây an toàn, tay chân không lưu loát, bận rộn một hồi. Hạ Ly tiếp cận nhìn mặt anh như thế. Da bóng loáng, mắt một mí —— không đúng, nhìn gần mới biết là hai, khóe mắt xếch lên, mệnh phạm đào hoa. Con người anh trắng đen phân rõ chuyển động, vừa vận hướng về ánh mắt say mê của Hạ Ly: “Đẹp mắt sao?”

“Rất đẹp mắt.” Hạ Ly thành khẩn nói: “Anh có thể suy tính nghỉ việc, đi làm mặt bằng người mẫu.”

“Có thời gian sẽ xem xét. Đi đường cẩn thận.” Tiêu Phượng Nam vỗ vỗ đầu cô, giống như vỗ con gái ngoan của anh.

Hạ Ly một chút cũng không kịp phản ứng. Ít khi bị nghiêm túc coi thành con gái nhỏ mà đối đãi. Cha cô bận việc công ty còn bận mẹ kế cô; mẹ cô dùng hết sức làm sự nghiệp, lãng phí thanh xuân hoa lệ, cũng lãng phí thời gian quý báu chung sống với cô. Ai cũng không rõ nhớ Hạ Ly đã từng là trẻ con. Giống như cô sinh ra chính là một nữ vương ánh sáng bắn ra bốn phía.

Vậy mà, kết quả tiệc rượu khiến Hạ Ly rất thất vọng.

Tiêu Phượng Nam làm hết phận sự đi tới Hạ gia đó cô, cùng nhau tiến vào hội trường, lúc Hạ Ly ứng phó tia sáng huỳnh quang và nịnh nọt không ngừng, Tiêu Phượng Nam quay đầu khoác lên một nữ thiên kim nhà giàu khác.

Được lắm

Hạ Ly càng thêm kiên định ý kiến của mình: người này, cũng chỉ là một người đàn khốn kiếp ông mượn phụ nữ leo cao mà thôi!

Bị ánh mắt không chuẩn của mình kích thích, Hạ Ly nhất thời mất kiên nhẫn đối với đàn ông .

Lần đầu ở nhà耿耿 cả một tháng, không có ước hẹn với công tử nhà nào, “bạn nam giới” của cô sắp gấp chết.

Càng ngày càng nhiều lời đồn đãi liên quan đến cô và Tiêu Phượng Nam, người ngoài nói thế nào ngược lại không đáng để ý. Vậy mà, thái độ người trong nhà còn khoa trương hơn người ngoài, giống như hận không để Tiêu Phượng Nam lập tức dọn vào Hạ gia. Làm cho Hạ Ly vừa về nhà liền buồn bực.

Thật buồn bực chính là, Hứa Lâm Tranh vậy mà lại chờ ở nhà cô.

Hạ Ly nhắm mắt chào hỏi, mặt giả dối thân thiện cười. Mặt cười đến đau.

“Hạ Ly em vào đây, anh có lời muốn nói với em” Giọng điệu kiểu mệnh lệnh hiếm có, Hạ Ly không giải thích được lại liên tưởng đến cái cảm giác cường hôn đó. Tự biết đuối lý, không nói tiếng nào vào phòng với anh

“Em và Tiêu Phượng Nam rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt Hứa Lâm Tranh nhìn không tốt: “Hạ Ly, em chưa bao giờ là cô gái không biết có chừng mực. Vậy mà lại đi tham gia tiệc rượu thương nghiệp gì đó với anh ta, lưng ta lưng tưng!”

“Anh nghe nói là phiên bản nào?” Hạ Ly làm bộ như chẳng hề để ý, ngược đầu, bày tới bày lui tất cả đồ trang sức lớn nhỏ trên bàn trang điểm.

“Anh nghe chính miệng Tiêu Phượng Nam nói, “Hứa Lâm Tranh hít sâu một cái: “Em thích như vậy sao? Hôn xong bỏ chạy, mấy ngày nữa lại đáp lên người khác?”

Hạ Ly trong lòng lo sợ. Cô sợ nhất anh lấy chuyện này tới lên án. Vậy mà ——

“Tiêu Phượng Nam nói với anh cái gì?” Cô cảnh giác hỏi. Nếu như anh ấy lấy trong sạch của hai người để che giấu sự thật Hạ gia có người muốn mưu hại của cô, chắc chắn là giảm bớt nguy hiểm cho cô, lại bảo vệ danh tiếng Hạ gia. Cô căn bản không có lý do trách anh ấy —— thật là người đàn ông cường hãn, cô làm sao lại không phát hiện anh ấy thì ra là gian trá như vậy!

“Hạ Ly. Em nhất định phải làm ra thái độ loại cuộc sống chơi đùa này sao?” Hứa Lâm Tranh nói: “Thôi, đạo lý em đều hiểu. Tiêu Phượng Nam là một người đàn ông rất tốt, em đối với cậu ấy tốt một chút. Yêu cầu của anh cũng không hơn.”

“Vậy sao.” Hạ Ly cười lạnh: “Em sẽ thương yêu anh ấy thật tốt, anh nghỉ ngơi đi.”

“Hạ Ly!” Hứa Lâm Tranh một quyền đánh lên bàn trang điểm của cô.

“Thật là kỳ quái, anh kêu em đối với anh ấy thật tốt, em đồng ý anh...anh lại nổi nóng.” Hạ Ly siết quả đấm: “Hứa Lâm Tranh, anh đừng cho là em thích anh, anh có thể can rời với em! Anh đánh nó làm cái gì, còn không bằng tới đánh em!”

Hứa Lâm Tranh không nói lời nào.

“Nếu như anh là tới lấy giáo điều cuộc đời của anh tới giáo dục của em, rất không cần phải phí tâm. Em lớn như vậy, cho tới bây giờ chính là như vậy, anh xem không quen thì rút ngay đi!”

“Anh đi trước.” Hứa Lâm Tranh ôm cô: “Chỉ cần em vui vẻ là được rồi. Vừa rồi anh xúc động, cũng không có ý muốn giáo huấn em. Tiểu Ly, anh. . . .
. Thật xin lỗi.”

Mười năm này của cô, chính là vẫn luôn chờ đợi câu thật xin lỗi này.

“Không sao.” Hạ Ly khoát khoát tay: “Anh đi đi, em mệt buồn ngủ.”

Hứa Lâm Tranh giật giật đầu ngón tay, rút cuộc nhìn xuống không đến nắm tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Kẽ nhu nhược

Editor: Gà

Không có lý tưởng thật là một chuyện rất nhàm chán, đặc biệt lúc đang không có mục tiêu, không có gì để chú ý đến.

Rất không có tiền đồ mà nói, phần lớn thời gian Hứa Lâm Tranh luôn quản lý chặt Hạ Ly, vậy mà hôm nay.

Hạ Ly đang chán chết bắt đầu hoài niệm tuổi thơ thuần khiết của cô. Lúc hoài niệm đột nhiên nghĩ, thì ra những người theo đuổi cô xem ra thật ngây ngốc đáng yêu, lại còn rất đáng thương. Có lẽ bọn họ cũng đã tốn rất nhiều thời gian và bản khoản, vậy mà, lại bị cô không biết xấu hổ hoa lệ hủy diệt xé nát.

Được rồi, quả nhiên Hạ Ly không phải bọn họ.

Lời đồn đại đều sẽ biến mất theo thời gian, chỉ cần bạn không đáp lại nó. Mọi người sẽ quên ‘tình yêu’ giữa Hạ Ly và Tiêu Phượng Nam thôi, Hạ Ly quyết định để bản thân trùng sinh. Lần này nhất định phải đối xử với những người theo đuổi mình thật tốt, cho dù là kẻ vô sỉ như Kỳ Đông Minh cũng thế.

Thờ dài, Hạ Ly cảm thấy, tại sao bản thân lại nhu nhược như vậy?

“Sống là phụ nữ, vừa xinh đẹp còn thông minh vẫn chưa đủ. Mộc tú vu lâm, phong tât tòi chi [1]. Là một mỹ nữ có tri thức, nếu không nghĩ đến nửa đời sau quá thể lương, như vậy, chức trách lớn nhất của cô chính là tìm được cái cây kia.” Hôm nay Lâm Oánh rất cảm tính: “Nhưng có người phụ nữ xinh đẹp ác độc giống như bạn yêu của tớ đây, trong nhà có tiền lại biết chơi, cậu muốn đập ai, người đàn ông đó sẽ không có nửa câu oán hận.”

[1] Mộc tú vu lâm, phong tât tòi chi: Cây mộc tươi tốt nhất, cao nhất trong rừng hay bị gió đập nhất.

“Đúng. Nói không sai!” Hạ Ly cao ngạo ngễnh đầu: “Cho nên bạn yêu à, cậu nhanh cắt cổ đi, đời sau đầu thai làm con gái tớ, tớ gả cậu cho hoàng tử.”

“Công chúa và phụ nữ nói chuyện lại sắc bén như thế, bội phục bội phục.” Liễu Nghiêu một đường đi theo hai cô, cũng rất vui vẻ.

“Oáp! Tớ là người xấu nha, người xấu đều nói chuyện như vậy.” Hạ Ly phe phẩy cánh tay Lâm Oánh, nửa người dính vào cô ấy: “Kể từ khi tớ ý thức được cho dù tớ thần kinh bao nhiêu cũng sẽ không bị người dọn dẹp, tớ đã có dáng vẻ như thế rồi. Ha ha ha.”

“Đúng thế, cho dù bạn yêu đi đến chỗ nào vẫn luôn là đại tiểu thư nhà họ Hạ. Nước bọt bị cậu nhổ mà người ta cũng muốn ăn đấy.” Lâm Oánh khinh bỉ nói.

“Vậy thì sao. Đầu phải tớ thích sinh ra ở nhà họ Hạ đâu, chẳng lẽ nhất định phải bày tỏ về cao quý nhìn từ trên cao xuống những kẻ muốn mượn tớ leo cao mới được sao?” Hạ Ly cười lạnh. Khó hiểu khi lại nghĩ đến Tiêu Phượng Nam hẹn cô đi tiệc rượu thương mại nhưng nửa đường lại quyến rũ người phụ nữ khác.

“Aha, công chúa thích thế nào thì thế đó. Cho dù cô không phải là đại tiểu thư nhà họ Hạ, cũng không có người đàn ông nào dám không theo cô đâu đây!” Ánh mắt Liễu Nghiêu vẫn không rời khỏi cô: “Khụ khụ, hình như đến giờ tôi phải làm việc rồi.”

“Bye bye!” Hạ Ly phát tay: “Buổi tối sẽ điện thoại cho anh, phải chờ tôi nhé.”

“Dạ!” Lúc Liễu Nghiêu cười lên rất hấp dẫn.

“Haaa...! Nói chuyện với đàn ông thật không sáng khoái.” Hạ Ly nhìn thấy Liễu Nghiêu đã đi xa, ôm Lâm Oánh hôn một cái: “Nóng chết rồi, chúng ta tìm một nhà trọ đồng băng nào!”

“Cô là Hạ Ly hả?” Sau lưng, đột nhiên có một giọng nữ lạnh lẽo, hạ nhiệt độ xuống mức băng giá.

Hạ Ly từ từ quay đầu lại.

Đó là một cô gái rất xuất trần. Váy áo trắng tinh, đường viền hoa, chân mang một đôi cao gót màu trắng. Tóc dài xõa vai, đen nhánh. Mát to, làn da trắng hồng. Cả người như một bé gái SD, non mềm khiến người muốn cắn một cái.

“Tôi là Tô Uyển Dương. Đã nghe đến đá quý Tô thị rồi chứ?”

Tuyệt đối là giọng nói cao ngạo, trong cao ngạo lộ ra khinh miệt. Hạ Ly rất ghét kẻ tự giới thiệu mình rồi kèm thêm sản nghiệp phía sau.

Lâm Oánh lắc đầu: “Tớ không đeo đá quý, ngược lại bạn yêu à, trong tám thùng đá quý lớn của cậu, có của nhà bọn họ không? Có thì nhanh ném đi, cẩn thận bị quý ám”

“Không có đâu. Những thứ kia đều được tổ truyền, ban đầu ông nội thừa kế đã rất nhứt đầu vì không có chỗ để, sau đó xem như đồ bỏ đi ném cho tớ. Lúc mua những thứ đá quý kia còn mặc mã quái [2] ấy, khi đó còn không có trang sức Tô thị á.” Hạ Ly nhướn mày, học vẽ điệu dáng mảnh mai của cô.

[2] mã quái: áo khoác ngoài (một loại áo ngắn mặc bên ngoài của nam giới trong lúc cưỡi ngựa, thường là màu đen)

Tô Uyển Dương càng thêm khinh miệt: “Hạ tiểu thư, đối với lĩnh vực mình không hiểu, thì đừng nói lung tung nếu không sẽ rất mất mặt đấy.”

“Đừng á, bởi vì tôi không cần phải hiểu chứ sao.” Hạ Ly và Lâm Oánh bèn nhìn nhau cười: “Dù sao cũng có người đưa đến, tôi chỉ cần tìm vài thứ xinh đẹp để đeo là được. Dù sao người tặng đồ đã chọn trước rồi, dĩ nhiên không thể chọn mấy món gì đó quá kém. Ngược lại Tô tiểu thư, cô gọi tôi lại giữa đường lớn thế này, chỉ để nói cho tôi biết nhà cô mở tiệm đá quý à?”

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, cuộc sống riêng không nên quá cầu thả.”

Rất dễ dàng nhìn ra, cao ngạo của Tô Uyển Dương và cao ngạo của Hạ Ly hoàn toàn không giống nhau. Nếu nói Hạ Ly là hoa Tulip, hoa hồng giấy mạ vàng đẹp đẽ, Tô Uyển Dương này chính là Bách Hợp thoát tục, tính khiết cao quý xinh đẹp.

Hạ Ly chỉ biết mình tự nhiên cảm thấy chán ghét và địch ý với cô ta.

“Cuộc sống riêng của tôi, hình như không cần Tô tiểu thư quan tâm đâu? Huống chi, tôi cầu thả ư?” Cô nháy mắt: “À, xin lỗi! Chẳng lẽ Tô tiểu thư thích thanh niên tài tử nào đấy nhưng người đó lại yêu tôi? Ha ha, đây không phải là việc tôi có thể không chế được, ah, Tô tiểu thư có thể nói cho tôi biết là ai không? Về sau tôi tuyệt đối không thèm nhìn, được chứ?”

“Hạ tiểu thư, chẳng lẽ cô không biết lời đồn bên ngoài về cô rất khó nghe sao?” Tô Uyển Dương nở nụ cười thực nữ tiêu chuẩn: “Một người phụ nữ bị nói thành như thế, cuộc sống còn ý nghĩa gì nữa.”

“Tiểu Ly, cô ta kích thích cậu tự sát kia. Cậu có cần suy nghĩ một chút không?” Lâm Oánh chột eo của Hạ Ly: “Bây giờ đã vào giữa tháng bảy rồi đấy!”

“Người khác nói gì là chuyện của bọn họ, chẳng lẽ tớ phải đến chặn miệng người ta sao?” Hạ Ly không cười được, hung hăng liếc cô ta: “Tô tiểu thư, cô vui lòng không nên cản đường. Cô không biết bên ngoài đều nói đáng về cô rất khó nhìn ư, đứng trên đường như vậy rất nguy hiểm, cẩn thận phụ tùng giải phẫu bị rơi nha.”

“Hạ Ly, tôi nể mặt cô lắm rồi, cô đừng không biết điều.” Tô Uyển Dương che mũi nhìn cô: “Tiểu thư nhà họ Hạ trừ mồm miệng ác độc, sẽ treo ngược đàn ông ra, thật sự không đúng tỷ nào.”

“Bắt đầu công kích người ta rồi.” Hạ Ly cười lạnh: “Cô muốn nhéo, hay muốn cào?”

“Không thể nói lý với một cô gái không có giáo dục như Hạ tiểu thư đây.” Tô Uyển Dương gạt đầu: “Không thể làm gì khác hơn là nói ra lời không xuôi tai này. Vậy đi, mời cô rời khỏi Tiêu Phụng Nam.”

“”

“Tiểu Ly và họ Tiêu kia là sao hả?” Lâm Oánh tò mò nhưng không chăm chọc nhìn Hạ Ly.

“Hạ tiểu thư, năm ngoái tôi và Phụng Nam đã ở bên nhau. Nếu cô thức thời, đừng phá hỏng tình yêu của người khác.” Tô Uyển Dương cao ngạo mang dáng vẻ vợ lớn nhìn vợ bé: “Phụng Nam không phải là loại đàn ông dựa vào phụ nữ để bò lên, cho nên, cô sẽ không thể dùng cách mang gia thế ra để buộc chặt đàn ông đó đâu. Thay vì đến lúc đó khiến bản thân khó chịu, không bằng bây giờ thức thời thì rút lui đi.”

“Cô đã tin chắc gia thế của tôi không ảnh hưởng đến lựa chọn của anh ta, thì tại sao đang lúc trời nắng chang chang lại chạy đến nói mấy lời này với tôi?” Hạ Ly khiêu khích nhìn cô ta: “Năm ngoái hai người đã ở bên nhau, tại sao anh ta còn đến tìm tôi?” Hạ Ly không đợi cô ta tiếp lời, nói: “Tô tiểu thư, tôi còn muốn làm phiền cô quản người đàn ông của mình đi. Do anh ta đến nhà tôi lấy lòng còn bị thương ở tay, chuyện đó cô đã biết chưa?”

“Cô ——” Có lẽ Tô Uyển Dương quá bận tâm hình tượng rồi nên phải chịu thua thiệt.

“Tô tiểu thư không cần quá tự ti. Nếu cô cứ tuyên dương sản nghiệp nhà mình ở khắp nơi, vậy cũng rất có tiền rồi. Nếu tôi có thể dùng gia thế để cột đàn ông, xua đuổi cũng không đi, cô cũng có thể mà! Có muốn tôi dạy cô không? Dù sao Tiêu Phụng Nam cũng là đàn ông mà, cùng lắm thì cô chủ động một chút ngủ với anh ta, rồi bắt anh ta phụ trách! Ha ha ha ha!” Dù Lâm Oánh đã nghe quen trình độ ác độc nói xằng nói bậy của Hạ Ly nhưng vẫn có chút không chịu nổi. Đồ mờ hồ. Một người được giáo dục tốt hơn nữa còn được nghệ thuật hun đúc như Hạ Ly, rốt cuộc học mấy cái thứ này ở đâu vậy trời?

“Chát” một tiếng.

Hạ Ly không thèm sờ mặt: “Lâm Oánh, heo mẹ này đã phát điên xong, chúng ta đi thôi.”

“A, được.” Hạ Ly phản ứng thật quý dị, không xé nát cô ta ra à.

“Cô quay lại đây!” Tô Uyển Dương nhìn về phía Hạ Ly, giờ đã không kêu to, mà đang gào thét: “Cô quay lại cho tôi!”

Hạ Ly lôi kéo Lâm Oánh: “Đừng quay đầu lại, để cô ta kêu. Tớ nghĩ cô ta tuyệt đối không nên giải quyết vấn đề này trên đường lớn, hình tượng e thẹn ngại ngùng nhiều năm bị hủy như vậy rồi. Ai đó. Cô bé đáng thương, Tiêu Phượng Nam đáng chết!”

“Cô ta đánh cậu, cậu còn thông cảm à?” Lâm Oánh lắc đầu: “Điên rồi! Hạ Ly cũng có lúc thương cảm cho người khác.”

“Hết cách rồi chứ sao. Người đàn ông nhà cô ta thay lòng, bây giờ nhất định cô ta không gọi được cho người ta. Thời gian này lời đồn giữa tớ và Tiêu Phượng Nam bay đầy trời như vậy, cô ta không tìm tớ thì tìm ai?” Hạ Ly sờ mặt: “Xem đi. Trên thế giới nhất định đã có thêm một cô gái thù địch với đàn ông rồi.”

“Không đâu. Tớ thấy có vẻ cô ta thù cậu hơn đó.” Lâm Oánh cũng sờ mặt cô: “Thật kỳ lạ, đánh mạnh như vậy, sao không đỏ ta, hai da! Hơn nữa da còn trắng mịn tinh tế như vậy. Tiểu Ly, chẳng lẽ da mặt của cậu dày quá rồi ư?”

“Cậu có muốn được tớ đánh thử một phát không?” Hạ Ly nheo mắt lại.

“Ặc. Hay là thôi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tiêu Phượng Nam (hai)

Tuy nói không thèm để ý một người phụ nữ thất tình khiêu khích, Hạ Ly vẫn là không cao hứng nổi. Kết quả chủ nhật tốt đẹp đã sớm trở về nhà.

Cửa nhà cô, xe Tiêu Phượng Nam dừng lại.

“Hạ Ly.” Mùa hè gần tới, bầu trời đều là màu hồng, có chút thích hợp mùa yêu đương.

“Anh tới làm cái gì?” Hạ Ly một mặt hung hăng ấn chuông gọi người, một mặt nói.

“Mặt sao vậy?” Anh đến gần, đứng lại. Dấu tay rất rõ ràng, nhìn một cái cũng biết là xảy ra chuyện gì. Làn da Hạ Ly chính là như thế, mới vừa bị thương sẽ không có phản ứng, một lát nữa mới hiện ra, hơn nữa cực kỳ nghiêm trọng.

“Không sao cả.” Có người đến mở cửa, Hạ Ly liền đi vào trong. Tiêu Phượng Nam theo vào, một phen giữ cánh tay cô lại.

“Tiêu tiên sinh, chúng ta cũng không có quen thuộc đến mức lôi lôi kéo kéo chứ?” Hạ Ly đẩy tay anh ra, nhớ tới vết thương trên tay anh còn chưa lành, nên dùng sức vỗ một cái. Một tay Tiêu Phượng Nam quy củ nắm một tay khác, nhủu mày: “Nói trở mặt liền trở mặt à?”

“Đừng! Tôi luôn như vậy.” Hạ Ly gạt đầu một cái: “Anh có thể thử dùng tâm tinh hoa hoa công tử của anh tới lý giải một chút, sẽ liền phát hiện tôi đây đưa với anh như vậy đến bây giờ đã là đối với anh rất tốt rất tốt rồi.”

“Tôi làm thế nào thì thành hoa hoa công tử?” Tiêu Phượng Nam nhìn mặt cô: “Chẳng lẽ Tô Uyển Dương tìm đến cô rồi hả?”

“Rất tốt, anh còn nhớ rõ có một Tô Uyển Dương.” Hạ Ly tiếp tục gạt đầu: “Tôi không ở cùng một chỗ với đàn ông có vợ, cho nên vậy nhé, Tiêu tiên sinh có thể đi được rồi.”

“Tôi không hề dính líu với cô ta.” Tiêu Phượng Nam mặt lạnh nói: “Cô ta vẫn luôn tự cho mình là bạn gái của tôi, phạm là phụ nữ đến gần tôi đều bị cô ta quấy rầy.”

“Ô! Thật không nhìn ra lại có người trung thành đến chết với anh như vậy! Cũng nhìn không ra anh sao được phụ nữ hoan nghênh như vậy!” Hạ Ly chê cười: “Anh muốn nói gì với tôi? Anh đối với tôi là thật lòng? Anh chưa từng thích qua cô ta? Thôi đi! Những lời kịch này chính tôi vào mười năm trước vẫn luôn nghe, nhảm chán muốn chết!”

“Hạ Ly. Chẳng lẽ cô không cảm thấy chúng ta ở chung một chỗ tương đối thích hợp sao?” Anh nói.

“Cũng không phải là không thích hợp, chỉ là tôi không muốn.” Hạ Ly che mặt càng sung càng cao: “Thật nguy hiểm, tôi sợ đau.”

Tiêu Phượng Nam cứ như vậy giằng co với cô, giống như hai người có Huyết Hải Thâm Cừu gì đó.

“Hạ Ly, trở về rồi? Ah, Tiêu tiên sinh cũng ở đây, sao không mời Tiêu tiên sinh vào?” Vân Trinh Uyển phỏng chừng là mới vừa làm thẩm mỹ về, trên người còn mang theo hương mỹ phẩm dưỡng da thanh thanh đậm đậm. Thật ra thì Vân Trinh Uyển là một phụ nữ phong cách ưu nhã nhiệt tình, nếu không phải bà ta phá hư gia đình của mình, Hạ Ly nghĩ cô sẽ rất tán thưởng bà. Thường thức là thường thức, dịch ý là xóa hoài không hết, hưởng chỉ bà ta còn thỉnh thoảng tự cho là khôn ngoan tới quan tâm Hạ Ly “lớn lên”, làm Hạ Ly phiền muốn chết.

“Anh muốn đi vào ngôi sao?” Hạ Ly chớp mũi nhìn anh, không che giấu chút nào. không hữu nghị của mình

“Cũng được.” Tiêu Phượng Nam dùng giọng điệu không biết làm thế nào nói. Giống như là Hạ Ly đang cầu xin anh đi vào.

Cũng được?

Thật đúng là một ngôi đàn ông da mặt dày, vậy mà đáng chết dày đến vừa đúng chỗ.

Hạ Ly không thể không đánh giá người đàn ông này lần nữa, kết quả càng đoán được càng không nắm chắc, đùa khoát tùy ý để anh vào.

“Tiêu tiên sinh tùy tiện ngồi. Thím Tần mang trà cho Tiêu tiên sinh.” Vân Trinh Uyển nghiễm nhiên là ở nhà bộ dạng cô gái tốt dịu dàng, làm hạ thấp ngạo mạn của Hạ Ly đi. Hạ Ly “cộc cộc” lên lầu, cũng không quay đầu lại. dĩ*3nd*4nl*3qu*1 d*0n

“Tiêu tiên sinh bỏ qua cho, Tiểu Ly chính là tính khí như vậy. Mặc dù có thoát nhìn như cổ tình gây sự, thật ra thì tâm địa nó rất hiền lành.” Vân Trinh Uyển ưu nhã khuấy cả phê, tóc nhẹ nhàng vén bên tai. Là một người phụ nữ ngoài bốn mươi, bà đã có tài trí lại có ý vị, hơn nữa hơi mang theo một chút cảm giác điềm đạm đáng yêu như vậy. Vân Yên nhưng cũng là bộ dạng thiên sứ hoa lệ đầm mưa (*) này, làm người khác thương tiếc nhất.

(*):giống như hoa lệ dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái

“Tôi biết, cảm ơn bác gái.” Tiêu Phượng Nam lễ độ trước sau như một.

“Tính tình Tiểu Ly tương đối giống bé trai, hoạt bát đáng yêu. Không giống Yên Nhi nhà chúng tôi, ôn nhu mềm mại, rất dễ bị khi dễ. Chuyện Tiểu Ly và Yên nhi. Tiêu tiên sinh chắc hẳn cũng có nghe thấy. Tiểu Ly không thích tôi, cũng xin Tiêu tiên sinh khuyên nó. Coi như nó không thừa nhận một mẹ kế tôi đây. Yên Nhi vẫn luôn là em gái nó.” Vừa nói chuyện, Vân Trinh Uyển đã kích động hai gò má hơi ửng hồng.

“Bác gái quan tâm. Tôi nhất định chuyển lời cho Hạ tiểu thư.” Tiêu Phượng Nam giống như thói quen giao thiệp với trường bối.

“Đứa nhỏ này, thế nào còn gọi Hạ tiểu thư.” Vân Trinh Uyển nở nụ cười. Vậy mà Tiêu Phượng Nam cảm thấy bà cười rất ác độc: “Thật là không hiểu nổi những người tuổi trẻ các cậu. Rõ ràng cũng thân mật như vậy rồi, còn phải giấu tai mắt những người già nhà chúng tôi. Yên tâm, bác và bác trai Hạ đều rất ủng hộ cậu.”

“Là như vậy.” Tiêu Phượng Nam tiếp tục duy trì lễ phép căn bản nhất của anh

“Họ Tiêu, anh thật đúng là chạy đến nhà chúng tôi uống trà!” Hạ Ly đứng ở trên cầu thang: “Được rồi, anh là tới tìm tôi hay là tìm Hạ nhị phu nhân vậy?”

Tiêu Phượng Nam khom người: “Vậy tôi đi lên trước.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 10

Editor: Gà

Mười tám năm trước: Hạ Ly, Vân Yên

(Bắt đầu nhắc đến chuyện xưa) sáu tuổi, ba tuổi (?)

(Bây năm sau) mười ba tuổi (có mẹ kế), mười tuổi (đi theo Vân Trinh Uyển đến nhà họ Hạ)

Mười tám năm sau: hai mươi bốn tuổi (thất tình), hai mươi một tuổi (đính hôn với Hứa Lâm Tranh)

Mồ hôi, đây không phải bản kê khai.

Chú thích:

(?) Đại biểu cho kịch tình còn chưa xuất hiện, cho nên tạm thời gác lại. Nếu hứng thú có thể suy đoán năm kia đã xảy ra chuyện gì ha. Mỉm cười mỉm cười.

....

Gặp lại chiếc giường đỏ của Hạ Ly, cả người Tiêu Phượng Nam giật thót. Anh cũng không phải là thánh nhân quân tử, cộng thêm điều kiện xem như ưu việt, được đám phụ nữ ưa thích. Ở nước ngoài mấy năm, cũng thật thật giả giả nói vài chuyện yêu đương. Theo anh tự xưng, là người thành thực với thân thể phụ nữ không thua gì bác sĩ. Anh tự nhận mình đã qua thời kỳ thấy thân thể phụ nữ sẽ chảy máu mũi, vậy mà hôm nay nhìn chiếc giường chỉnh tề, thì nhịp tim đã rối loạn.

Đại khái nên trách mười năm trước lần đó vô tình làm anh hùng.

Hạ Ly nhu nhược như vậy, đời này cũng khó gặp lại được. Chỉ liếc mắt một cái, hồn phách anh đã bay mất. Đêm hôm ấy, anh thấy cô từng bước từng bước lui về sau, trên tay trắng nõn có thể thấy mạch máu màu xanh. Vào buổi chiều hôm đó, Hứa Lâm Tranh còn trịnh trọng nói: Em họ mà cậu ta thích nhất sắp biến thành cô bé lọ lem rồi, sau này sẽ có một mẹ kế lòng dạ ác độc khi dễ cô, cho nên, cậu ta nhất định phải bảo vệ cô! Lúc ấy anh còn cười nhạo nói Hứa Lâm Tranh có tính kỵ sĩ, nhưng khi thật sự nhìn thấy Hạ Ly bị tên côn đồ bắt nạt, khi đó anh vốn là một đứa trẻ lạnh lùng cũng không nhịn được kích động, trở thành kỵ sĩ mà anh khinh thường nhất.

Vậy mà, người kỵ sĩ cứu không phải công chúa, mà là nữ vương.

Bây giờ anh nhớ lại phản ứng ban đầu của Hạ Ly vẫn sẽ bật cười.

.....

“Không sao, muốn anh đỡ em không?” Tiêu Phượng Nam vươn tay về phía Hạ Ly.

Hạ Ly trừng mắt, có vẻ vô tội. Cô nhìn anh, lại nhìn Liễu Nghiêu. Tự mình bò dậy: “Cám ơn anh! Là bạn của Lâm Tranh à?”

“Xem như vậy đi.” Tiêu Phượng Nam nói xong, cởi áo khoác Liễu Nghiêu ra cho cô mặc: “Trên con đường này vẫn không an toàn mà? Tại sao lại muốn đi một mình?”

“Bởi vì ba em không cần em nữa! Bây giờ ông ấy sẽ cưới một người phụ nữ rất xấu, phụ nữ xấu còn mang theo đứa em gái hư hỏng. Cũng không ai thương em nữa!” Hạ Ly vô cùng nghịch ngợm nháy mắt: “Đây chính là hiện thực phiên bản cô bé lọ lem.”

Tiêu Phượng Nam bật cười. Làm sao có thể có cô bé lọ lem cường hãn như vậy, tùy tiện nói xấu ‘Mẹ kế xấu xa’ với người xa lạ. Vậy mà nhìn nét mặt cô, lại cảm thấy đáng về cô vô cùng uất ức.

“Tay của anh còn đau không?” Hạ Ly nhìn nắm đấm sưng đỏ của anh: “Muốn đến nhà em xử lý vết thương không?”

“Không cần.” Tiêu Phượng Nam mỉm cười nói: “Không sao.”

Rồi sau đó, Hạ Ly —— Hạ Ly không biết điều vỗ mặt Liễu Nghiêu: “Cậu ấy rất yếu ớt, lập tức lao vào, còn tưởng lợi hại lắm. Không ngờ bị đánh ngã cái một.” Vậy mà, Hạ Ly đã rất quan tâm đến thiếu niên ‘yếu ớt’ ấy, dùng dây cột tóc băng bó vết thương trên tay cậu ta.

Tiêu Phượng Nam không biết mang tâm trạng gì, đi đến đá vào eo Liễu Nghiêu một cước.

Người đó chậm rãi tỉnh lại.

Sau đó, Tiêu Phượng Nam rất chảnh nói: “A, xem ra đã có người đưa em về nhà rồi. Anh đi trước.” Đi không hề quay đầu lại.

Hạ Ly há hốc mồm nhìn bóng lưng anh, rốt cuộc không hề nói gì.

.....

Tiêu Phượng Nam nghĩ đi nghĩ lại, bỗng cười lên.

“Bà già kia nói xấu gì tôi với anh?” Dáng vẻ Hạ Ly hung tợn như uy hiếp: “Có gì buồn cười đâu.”

“Xin lỗi, chỉ đang nhớ đến một ít chuyện cũ. Di không hề nói gì.” Tiêu Phượng Nam nói thế, mắt đảo một vòng khuê phòng cô: “Lúc đến đây lần trước, hình như có nhìn thấy một chiếc lá băng thủy tinh trên kệ đồ cô mà. Tại sao giờ không thấy nữa?”

“Muốn biết hả?” Hạ Ly bĩu môi, giả vờ thành đáng vẻ chim nhỏ nép vào người: “Chị, cái lá này thật đẹp! A, đáng tiếc không có ai tặng em. Chị, em mang về phòng em vài ngày được không?”

Tiêu Phượng Nam không nhịn được bật cười.

“Gọi anh đến anh thì anh lại đến thật. Sẽ không phải thật sự muốn quen tôi chứ?” Hạ Ly ném một cái túi thêu đến.

“Ừm” Tiêu Phụng Nam tiếp nhận túi thêu cô ném qua. Đột nhiên nghĩ đến câu chuyện hoàng tửẾch nhặt được quả bóng vàng cho công chúa.

“Aha! Thì ra phong nguyệt của Hạ Ly tôi thật vô biên à?” Cô đoạt lấy túi thêu trong tay anh, một tay nâng cằm anh lên: “À, anh có gì đặc biệt hả? Vì sao tôi phải hẹn hò với anh? Chúng ta thích hợp ở đâu?”

Tiêu Phụng Nam không nói lời nào, nhìn cô chăm chăm.

‘Thâm tình’ như vậy khiến Hạ Ly da mặt siêu dày đỏ mặt. Buông tay đang sờ mặt anh.

“Hạ Ly, anh thích em.” Anh dời đầu cô qua, hôn lên trán cô: “Không cần đợi cậu ta nữa, anh thích em.”

“Đừng chạm vào tôi!” Hạ Ly dùng sức đẩy, hung hăng lau trán: “Ghê tởm chết rồi, cho dù muốn qua lại, nếu không được cho phép thì đừng hôn tôi!”

Tiêu Phụng Nam bắt chước đẩy cô vào sát kệ đồ cổ, giữ chặt tay cô: “Cô bé, mặc dù anh không muốn nói Nhưng, em thật rất cần ăn đòn! Cứ thích một người không thể cho em tình yêu, thế nào? Cảm giác mình thật vĩ đại hả?” Anh dựa vào gần, hơi thở phả lên mặt cô: “Không cho phải không? Như vậy. Lúc em hôn Hứa Lâm Tranh, đã trưng cầu ý của cậu ta chưa? Hay là nói, em thích dùng sức mạnh?”

Hạ Ly ghen hống nhìn trần trời, nửa ngày không nghĩ ra muốn nói gì để phản bác. Thế lực giữa đàn ông và phụ nữ khác biệt không cho phép cô phản kháng, hơn nữa. Việc đã đến nước này, cô cũng không muốn phản kháng nữa.

Tiêu Phụng Nam dùng một tay ôm lấy cô, in đôi môi vào mặt cô, từ từ di chuyển đến khóe môi cô. Hạ Ly siết chặt quần áo anh, từ từ nhắm mắt lại. Anh buông lỏng tay đang giữ chặt tay cô, chuyển đến eo cô.

Vứt bỏ Hứa Lâm Tranh thôi. Vứt bỏ anh ấy. Vứt bỏ thời thiếu niên mê luyến cùng nhau.

Anh hôn, hình như nói như vậy.

Cô đột nhiên giật thót, cảm thấy lưỡi anh đang liếm môi cô, không khỏi cắn chặt răng. Từ từ mở mắt ra. Cánh tay chắn giữa hai người tạo ra một khoảng cách.

Nói chung Tiêu Phụng Nam đã hôn rất nhiều phụ nữ rồi, cho nên kỹ xảo khá thuần thục. Anh đang kiên nhẫn vuốt ve môi cô, từ từ cạy hàm răng cô ra. Vậy mà ——

“Ha ha, sớm đã nói với anh không cho phép thì không được hôn tôi!” Hạ Ly cười híp mắt lau sạch vết máu trên môi anh, nhón chân hôn lên vết thương trên môi anh: “Được rồi, anh được thông qua, anh yêu. Sau này anh chính là bạn trai của riêng Hạ Ly em, hề kêu là đến, được không?”

Tiêu Phụng Nam không nói lời nào, ôm cô vào lòng.

“Đúng rồi, tay anh đã khá hơn chút nào chưa?” Hạ Ly từ trên eo chụp được tay anh, kéo qua nhìn: “....! Hình như rất sưng, vết thương có vẻ sắp nhiễm trùng rồi.”

“Không sao.” Tiêu Phụng Nam cầm tay cô: “Chuyện bị thương không đơn giản. Hạ Ly, hình như cái chân thang bị a xít làm hỏng. Nói cách khác —— có người cố ý muốn hại em. Cả cộc gỗ cũng thế. Em ở nhà họ Hạ phải cẩn thận.”

“Em là người dễ dàng bị đánh ngã vậy sao?” Hạ Ly mạnh miệng, nhét túi thêu vào người anh.

“Cái món này rất tinh xảo. Nhưng, bao nhiêu năm rồi đều chưa từng thấy bán cái này.” Tiêu Phụng Nam vân vê túi thêu: “Bên trong đựng cái gì?”

“A! Cái này năm đó em sáu hay bảy tuổi gì đó tự tay vá, thế nào, em có thiên phú lắm phải không?” Hạ Ly kiêu ngạo nói: “Lúc ấy cũng sắp đến sinh nhật, ông nội cho em hình thoi tam giác gì đó để nhét vào, làm thành quà sinh nhật năm đó cho em. Ông nói đó là hạt kiêu mạch thôi, lúc ấy em còn nói ông nội hẹp hòi đấy.”

“Ha ha, từ nhỏ đã là đứa bé khéo tay.” Tiêu Phụng Nam nói: “Không bằng tặng anh nha.”

“Oáp! Giống như đồ gì của em cũng tốt vậy.” Hạ Ly sờ dấu năm ngón tay còn in trên gò má mình: “Nếu không phải thấy nó không đáng tiền, sớm đã bị Vân Yên đoạt mất rồi! Vẫn nên tặng anh thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 11: Tô Uyển Dương

Mãi cho đến thời điểm cuối hè, Hạ Ly cũng không gặp lại Hứa Lâm Tranh. Cũng tốt, coi như anh đã bị mình hù chết đi, cũng coi như hỗn độn một lương tâm thần nhiên.

Tiệc mừng sinh nhật của bạn, Hạ Ly hẹn Tiêu Phượng Nam. Cũng là chủ ý của đám con gái kia, nói nhất định phải xem mặt nhìn của Hạ Ly một chút. Hạ Ly sớm đến rồi, giúp chuẩn bị một tay. Không nghĩ, lại gặp được Tô Uyển Dương.

“Mặc Mặc, cô ta cũng là bạn tốt của cậu à?” Hạ Ly ôm cô bạn Nguyễn Mặc Nhi, bấu môi.

“A, cũng không tính là thế. Chỉ là quen biết một hồi, không mời sẽ không tiện.” Nguyễn Mặc Nhi vỗ bả vai Hạ Ly: “Áy, nếu không thích nói chuyện với cô ta, sau này không cần mời cô ta tới.”

“Ha ha, không sao.” Hạ Ly nhặt một trái anh đào lên: “Nhiều bạn mới tốt nha, Mặc Mặc cậu không cần lo lắng cho mình, nhìn xem bên kia lại có ai tới.”

“Uhm! Mình đi trước.” Nguyễn Mặc Nhi một bộ dáng vẻ đura trẻ, dùng sức gật đầu. Cuối cùng hôn một cái lên mặt Hạ Ly: “Bạn yêu, hôm nay nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta trừ chúc mừng sinh nhật ra chính là bạn trai mới của cậu rồi, nhanh chút thúc giục anh ấy tới đây!”

“Được, mình đi thúc giục.” Hạ Ly cười híp mắt nói.

Kính sát trông tựa như là một yêu thích lớn của Hạ Ly đối với trang điểm. Hôm nay cô thay một bộ đồ như máu, kẻ mắt cũng tô đỏ tươi. Vốn là mặt trắng nõn càng thêm lộ ra vẻ trắng, sắc thái nhưng trọng không giống con người. Đôi môi ngược lại hồng phấn thanh thanh đậm đậm. Hôm nay thay váy công chúa phong cách Rococo cô chán ghét nhất, trên đầu là nón thủy tinh lấp lánh chói mắt, cả người giống như một con quỷ hút máu sống lại thời Trung Cổ.

Cô trốn ở góc phòng tiến hành gọi điện thoại oanh tạc Tiêu Phượng Nam.

“ Này, ban đầu nói hay lắm lúc nào gọi thì đến là ai! Tiêu Phượng Nam anh muốn chia tay phải không?” Hạ Ly vô luận là trang điểm thế nào, đều là khí thế mạnh mẽ khinh người giống nhau.

“ Không được, em không muốn! Hừ, cho nên nói với anh, kiểu đàn ông làm việc liều mạng như anh không thích hợp làm bạn trai em!” Hạ Ly vừa cười trộm vừa nói. Móng tay trắng hồng cao mạnh trên vách tường trắng như tuyết: “Oáp, em mới không cần anh nuôi. Tóm lại bóp chết ông chủ anh, nhanh qua đây!”

Ngắt điện thoại, cô vẫn đang cười.

Vậy mà nụ cười rơi vào trong mắt những người khác, thì thành gọn sổng.

“Hạ tiểu thư thật đúng là chẳng biết xấu hổ.” Cầm nhô sắc nhọn của Tô Uyển Dương giương thật cao: “Bám bạn trai của người khác, lại còn có thể có mặt mũi đến khoe khoang!”

“Đúng vậy, tôi vốn là thích như vậy. Thế nào, có muốn đợi lát nữa gọi anh ấy thanh minh một chút hay không, anh ấy là bị tôi cướp đi từ trong tay cô?” Hạ Ly cười lạnh. Nếu như nói người phụ nữ này dấy dưng là thuần túy cố tình gây sự, cô ta kia không có lý do gọi cô thành công lần thứ hai.

“Anh ấy vốn cùng với tôi, tại sao cô muốn phá hư chúng tôi!” Tô Uyển Dương có chút luống cuống: “Cái người phụ nữ hư hỏng này, phụ nữ xấu cướp bạn trai người khác!”

“Thật không có giáo dưỡn.” Hạ Ly dùng ngón út chặn lỗ tai lại, nheo con mắt đỏ ngầu lại: “A, hiện tại người đàn ông kia đã không phải là của cô, cô dù tìm tôi là lối om sòm thế nào cũng vô dụng. Tôi tương đối tò mò chính là Tại sao trước kia cô tìm tôi chúng tôi còn chưa ở chung một chỗ, sau khi cô tìm tôi chúng tôi lại ở chung một chỗ vậy? Ha ha, Tô tiểu thư cái này làm bà mới có trình độ.”

“Cô nói bậy! Tôi rõ ràng nhìn thấy anh ấy hôn cô trên xe, ngay tại trong ga ra tầng ngầm công ty anh ấy” Tô Uyển Dương có chút cuồng loạn: “Nhất định là cô quyến rũ anh ấy! Phượng Nam thuần khiết, đi cùng với tôi lâu như vậy cũng không hôn môi!”

Ách

Hạ Ly yên lặng.

Giống như ngày đầu tiên thổ lộ đã bị anh cưỡng hôn.

Tiêu Phượng Nam —— thuần khiết? Ha ha ha!

Chẳng lẽ cô có tiềm năng biến người thành dã thú? Nhưng là, ngày đó thật sự không có gì mà? Cũng chỉ là giúp cô đeo dây an toàn thôi!

“Cô đi chết! Đi chết đi!” Chưa từng trải qua tình cảm thất bại —— hoặc là nói không có trải qua bất kỳ ngăn trở Tô Uyển Dương nhào tới, một cái bắt được đường viền hoa phức tạp trên váy Hạ Ly. Hạ Ly nhắc chân đá một cái, ngay giữa bụng của cô ta.

“Tôi cho cô biết, kể từ sau mười ba tuổi, liền chưa có cô gái nào đánh thắng được tôi. Lần trước là tôi thấy cô đáng thương mới nhường cô, nhưng là, chuyện tốt như thế sẽ không có lần thứ hai! Còn nữa, xin miệng cô sạch sẽ một chút. Là tiểu Phượng Nam của cô theo đuổi tôi, OK?”

Tô Uyển Dương che bụng, rên rĩ.

“Hạ Ly!” Tiêu Phụng Nam ôm lấy cô: “Không có sao chứ?”

“Không có việc gì a, bảo bối.” Hạ Ly nhéo mặt anh: “Anh nói với cô ta, anh không thích cô ta, anh thay lòng rồi! Tránh cho cô ta luôn gọi em người xấu giành bạn trai người khác.”

Tiêu Phụng Nam nhàn nhạt nhìn Tô Uyển Dương một cái: “Tô tiểu thư lại làm gì vậy, ban đầu tôi cũng không có đồng ý kết giao với Tô tiểu thư, hôm nay cô năm lần bảy lượt quấy rầy bạn gái của tôi, rốt cuộc là mục đích gì?”

“Tiêu Phụng Nam anh ——” Tô Uyển Dương che bụng, có chút thở hổn hển. Tiêu Phụng Nam đi tới đỡ cô ta dậy: “Tô tiểu thư, vẫn là đừng khiến mọi người khó chịu.”

Kết quả trong ánh mắt ai oán của Tô Uyển Dương chuyện này không giải quyết được gì.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 12: Chơi trò mất tích

Editor: Gà

Hạ Ly không thể không thừa nhận, lần đầu nhần nại là sáng suốt, bây giờ điên cuồng thì phải trả giá cao!

“Hạ Ly, đọc báo hôm nay chưa?” Lâm Oánh điện thoại đánh thức Hạ Ly.

“Còn chưa rời giường chứ sao.” Hạ Ly thèm ngủ, oán trách: “Đội lắt, tờ đi mặc quần áo. Báo hôm nay có gì?”

Bên đầu điện thoại kia là sự im lặng.

“Thế nào?” Hạ Ly vừa mặc quần áo, vừa hỏi: “Cậu lên báo à?”

“Bạn yêu, đồng ý với tờ cậu sẽ không sót ruột.” Lâm Oánh thở dài: “Không biết mấy vị tính ai ghép ảnh cậu với anh họ cậu. Ấc, hơn nữa còn là đáng về đang hôn. Suy nghĩ một chút cũng biết không thể nào! Cho nên cục cưng Hạ Ly không nên tức giận nha!”

Hạ Ly chỉ có cảm giác đầu mình nổ tung. Dường như không để ý đến lời Lâm Oánh nói. Sững sờ đập má, hít một hơi thật sâu.

Đội cô mặc quần áo từ tể xuống lầu, thì không buông lỏng nổi rồi.

Vân Yên ai oán nhìn cô, sau đó nghiêng đầu chạy đi. Vân Trình Uyển ở phía sau đuổi theo, chẳng qua vì lo lắng. Hạ Ly chạy vội đến chỗ ba cô cướp được tờ báo, vội vàng xem. Tựa đề cũng không lớn, cũng không phải là trang đầu. Rất tốt. Nhưng mà, cái kích thích là bức hình. Năm tấm, góc độ khác nhau, nghĩ thôi đã thấy vô lại. Trong hình vẽ mặt Hứa Lâm Tranh say mê, bản thân Hạ Ly cũng khó có thể tin, thật sự bị mấy vị tính ghép rồi.

Hạ Ly lật qua, không nhìn được nhú mày lại: “Ánh mắt thiên kim Hạ thị độc đáo, hai người tài tuấn không thua a?” Cô lúc này mới phát hiện thì ra còn có hình Tiêu Phụng Nam treo một bên. Phần trên miêu tả đều có liên quan đến quan hệ giữa Hạ thị và Hứa thị, dĩ nhiên không thiếu được một bài phân tích về cuộc hôn nhân không như ý giữa ba Hạ Ly và mẹ già. Bài cuối cùng viết, Hạ Ly dùng thủ đoạn cực đoan uy hiếp tiểu thư Tô Uyển Dương không được đến gần “bạn trai đương nhiệm Tiêu Phụng Nam” của cô ta, hơn nữa từng khoe khoang khoác lác, nhất định phải “Hoàn đạo đoạt ái” của em mình?

Có không? Cô từng có à?

Còn nói, Vân Yên không phải có một tình nhân nhỏ sao? Cô ta không phải không thích Hứa Lâm Tranh sao? Có gì mà ai oán!

Trừ hình là thật, thì còn chỗ nào đúng nữa! Hạ Ly hung hăng quăng tờ báo lên bàn.

“Tiểu Ly, chuyện này. Rốt cuộc con với anh họ đã xảy ra chuyện gì! Đã không còn nhỏ rồi, một người vừa đính hôn, làm sao lại như vậy.” Hạ Ly lắng nghe, thỉnh thoảng cười lạnh.

“Tiểu Ly, cháu và thằng nhóc họ Tiêu thế nào thì ông mặc kệ. Nhưng, chỉ cần cháu và Hứa Lâm Tranh ở cùng một chỗ, trong nhà quyết không ủng hộ!” Ông nội Hạ Ly kiên quyết nói: “Qua vài ngày công khai giải thích với báo chí, tiểu Ly, cháu phải nghĩ kỹ nên nói gì!”

“Cháu thích Lâm Tranh.” Hạ Ly nói: “Nhưng các vị yên tâm, cháu sẽ không để trong nhà thêm phiền toái.”

Nghĩ cũng biết chính là Tô Uyển Dương giờ trò quý. Nếu không sẽ không kéo Tiêu Phượng Nam ra. Nhưng, những hình kia đến cùng là sao? Ban đầu. Hình như chỉ có Tiêu Phượng Nam ở đó thôi mà? Dù thế nào cũng sẽ không phải Hứa Lâm Tranh tự mình chụp ảnh tạo gièm pha cho mình chứ.

“Ông cụ, con bé Vân Yên này để thư lại rồi ra ngoài!” Vân Trinh Uyển khóc lóc sụt sướt cầm một tờ giấy trắng. Không biết có phải do vấn đề về góc độ không, Hạ Ly rõ ràng nhìn thấy vài từ.

Xin tặng Lâm Tranh cho chị.

—— Vân Yên

Ông cụ Hạ tròn mắt nhìn Vân Trinh Uyển: “Phiền phức.”

Xế chiều hôm đó, Hứa Lâm Tranh mất tích thật lâu lại tìm đến Hạ Ly. Hạ Ly cũng không tiện ứng phó, chỉ nói chuyện điện thoại với anh ta qua lớp cửa.

Buồn cười nhất chính là Hứa Lâm Tranh lại còn nói anh ta thích cô! Sau khi anh ta đính hôn, rồi quậy ra nhiều chuyện như vậy, anh ta lại có thể yên tâm thoải mái nói anh ta thích cô! Hon nữa vẫn còn rất khoa trương lại cầu huyết, là từ trước đây rất lâu đã bắt đầu thích.

“Mời đi cho. Cho dù thế nào cũng nên cho em thời gian suy nghĩ thật kỹ.” Hạ Ly nói vậy, vô cùng xa lạ. Có lẽ thật sự có vỏ xe dự phòng Tiêu Phượng Nam này, cô mới có thể không sợ hãi như thế?

Nghe tiếng anh ta đi rồi. Hạ Ly mới thờ phào nhẹ nhõm mở cửa ra.

Không ngờ, Vân Trinh Uyển lại ngăn ở cửa.

“Hạ Ly! Xin con bỏ qua cho Yên nhi đi!” Nước mắt trên mặt bà ta chưa khô: “Chỉ vì một người đàn ông, hai chị em cần gì phải quậy như thế! Bây giờ tung tích Yên nhi không rõ, nó là con gái. Chưa bao giờ từng rời khỏi nhà họ Hạ, con bảo nó làm thế nào!”

“Hạ phu nhân! Sao lại nói tôi bảo cô ta làm thế nào?” Hạ Ly phiền não dùng giày cao gót đập sàn nhà: “Con gái bà ngu tin lời đồn đãi của truyền thông bỏ nhà ra đi, còn để lại một phong thư ngu ngốc, sao lại trách tôi? Tôi buông tha cho cô ta? Vậy lúc nào mẹ con các người mới buông tha cho tôi!”

“Làm sao con có thể nói như vậy!” Vân Trinh Uyển bỗng trở nên cứng ngạnh: “Những năm này có thể nhịn hoặc không thể nhịn đi đây cũng chịu đựng! Một đứa bé như con, cả ngày hét đi đi đến đi lui, đi chưa bao giờ oán hận một câu. Hiện giờ, đi quyết không cho con hại con gái đi!”

“Cút ông nội bà đi!” Hạ Ly cười lạnh: “Đây do bà tự tìm, đáng đời bà! Ban đầu lúc chia rẽ gia đình người ta sao bà không nghĩ đến mình sẽ có cuộc sống như thế này? Ban đầu vẫn cho rằng bà có bản lĩnh không chế tôi, nuôi dạy tôi thành một cô bé lẹ lém khác chứ gì? Được rồi, con gái bà vì đàn ông mà bỏ nhà ra đi, sao cứ bám lấy tôi? Con mẹ nó oán hận! Những năm này làm sao mẹ tôi sống bà có biết không? Dám nói với tôi câu oán hận à!”

“Con ——” Vân Trinh Uyển khóc lớn: “Nghiep churong, tại sao có thể có loại con gái như vậy!”

Hạ Ly hung hăng trừng bà ta, trừng đến hốc mắt ê ẩm, cảm giác mình cũng muốn khóc lên. May thay không có, nếu không người này có thể bị xử tử! Cô muốn đối chọi gay gắt như vậy sao? Hoàn toàn không nghĩ đến. Vậy mà ——

“Mây trả Yên nhi cho tao! Mây trả cho tao!” Vân Trinh Uyển tựa như bị điên xé xác Hạ Ly, suýt nữa đã vò cô thành một cục. Hạ Ly không muốn ra tay với bà ta, chỉ kèm cánh tay đang vung lên của bà ta, gọi: “Ba, ba đến xem người phụ nữ của ba này! Giống bộ dáng gì đây!”

.

Giày vò như vậy, đã đến xế chiều.

Nhà họ Hứa gọi Hạ Ly qua.

Hứa Lâm Tranh bị phạt quỳ Từ Đường.

Mẹ Hạ Ly vừa thấy mặt cô đã chỉ đầu cô mắng. Nếu không phải để người ta lôi kéo, trên đầu cô nhất định đã có nhiều lỗ thủng hơn. Ông cụ Hứa hút thuốc, híp mắt nhìn Hạ Ly. Nhìn khiến cô sợ hãi.

“Tiêu Ly à, thật ra thì ông cũng không phản đối chuyện con với anh họ con. Còn trẻ mà, yêu thì đến đi.” Ông già gõ vào gạt tàn ngọc bích: “Nhưng đến tai báo chí thì không xong. Đặc biệt còn có một thẳng nhóc nhà họ Tiêu khác, bày cùng một chỗ, khó coi lắm.”

“Thật xin lỗi, ông ngoại. Có lẽ là con đã đụng trúng tiểu nhân rồi.” Hạ Ly nhún vai.

“Đứa nhỏ này thật hồ đồ!” Ông cụ Hứa chỉ vào tờ báo trên bàn, cười nói: “Tự con đọc đi, những tên khốn kiếp kia tả con thành loại người gì rồi? Đụng phải tiểu nhân? Con bé ngốc, đâu có đơn giản vậy!”

“Tóm lại hình là thật, những cái khác đều là giả sao!” Hạ Ly cũng bị làm cho hơi phiền: “Sáng sớm nay, lão vu bà với tiểu vũ trụ trong nhà đó bộc phát, nhất định muốn con trả con gái cho bà ta! Tiêu yêu tinh cũng thật là, vào lúc này dám chơi mất tích. Còn nói gì nhường Lâm Tranh cho con!”

Ông cụ Hứa và Hứa Đan Thanh nhìn nhau im lặng, thờ dài.

“Tiểu Ly, ông ngoại biết con không có ý xấu. Cho nên không trách con.” Ý ông bảo Hạ Ly mở thị trường chứng khoán, nhà Hứa và nhà Hạ giống như huynh đệ song hành, cùng nhau điên cuồng: “Ha ha, thú vị. Cũng chỉ là bán một tin, đã gãy vò hai nhà thành ra như vậy. Tiểu Ly, con còn cảm thấy đúng phải tiểu nhân sao?”

“Thật xin lỗi.” Hạ Ly le lưỡi: “Con buồn bán ngu ngốc.”

“Cuộc chiến cổ phiếu chính là cuộc chiến tin tức. Hôm nay đột nhiên tuân ra gièm pha như vậy, không thể không có chút cử động.” Hứa Đan Thanh nói: “May thay, bây giờ chỉ là hình ảo. Nếu không phải vì con là con gái, mẹ đã ấn đầu cho con đi quỹ Từ Đường!”

Thời đại nào rồi, còn quỹ Từ Đường!

“Nói đến Từ Đường, Lâm Tranh thế nào rồi?” Hạ Ly hỏi cẩn thận.

Ông cụ Hứa háng giọng: “Nhìn biểu hiện của tiểu Ly, cũng biết nhất định do Lâm Tranh quyến rũ em gái. Thằng nhóc hồ đồ này không biết xấu hổ, bắt nó quỹ Từ Đường là tiện nghi cho nó rồi! Tiểu Ly à, ông ngoại cảm thấy thân càng thêm thân cũng không có gì không tốt. Nếu con quả thật thích anh họ con, thì cứ thích thôi.” Vậy mà, câu nói kế tiếp khiến Hạ Ly ngẩn ra: “Nhưng mà, nhất định phải cắt đứt với thằng bé họ Tiêu! Ngày trước ba nó bán sừng ông đan được, mẹ nó là cổ đông đầu cơ trục lợi, kiếm không ít, đều là tiền đen! Năm đời nhà đó, đều là tú tài nghèo đọc sách. Lấy gì nuôi tiểu Ly nhà chúng ta chứ?”

Nghe xong Hạ Ly ghen hống nhìn trần trời. Lại bỏ qua ánh mắt sáng loáng của ông cụ Hứa.

Cô quên mất nhược điểm của mình, ông cụ Hứa lại nhớ rất rõ.

Hạ Ly chính là một đứa trẻ khá kỳ lạ, nếu chuyện cô rất thích bị mọi người nói là không được, sẽ tức rất lâu và nhớ mãi không quên. Nếu được người ủng hộ lỗi của cô, ngược lại cô sẽ cảm thấy xấu hổ, sau đó dần dần quên lãng.

.

Như thế, Hứa Lâm Tranh chắc không phải là uy hiếp chứ?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Năm mươi triệu

Vân Yên quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Vào ngày thứ bảy cô ta để thư lại trốn đi có một con chó nhỏ ngậm một tờ giấy chui vào cổng lớn nhà họ Hạ. Trên giấy viết tình trạng gần đây của Vân Yên cũng kèm theo một tấm ảnh. Vân Trinh Uyển than trời khóc đất cầu xin Hạ tiên sinh cứu Vân Yên về, cả nhà họ Hạ không khí ngọt ngào.

Hạ Ly càng ngày càng ghét về nhà. Cô cảm thấy lần này Vân Yên gặp chuyện không may có quan hệ trực tiếp với việc mình có thái độ không minh bạch với Hứa Lâm Tranh, nhưng mà, cô lại quả thật cảm thấy chuyện này không trách được cô. Hứa Lâm Tranh ngược lại rất tinh táo, bình tĩnh báo cảnh sát, cũng tìm mấy nhà điều tra công ty tìm người. Nhìn qua không hề giống vị hôn thê của anh bỏ đi, nhưng lại như một người quen bình thường. Nhà họ Hạ cũng chẳng qua tính tượng trưng qua loa đi qua tìm người, cũng không có kết quả.

Hao phí sức lực nhất là áp chế truyền thông ác ý thổi phồng.

Thân phận của Vân Trinh Uyển vốn lúng ta lúng túng, bà ta gào khóc chỉ đòi lại ông cụ Hạ chán ghét.

Hạ Ly trốn ra ngoài đi chơi với Liễu Nghiêu, giả vờ mình không biết trong nhà có người bỏ đi. Liễu Nghiêu không biết từ nơi nào nghe được tin tức, mãi đuổi theo cô hỏi.

“Công chúa, hiện tại cũng không phải là lúc trốn ra ngoài. Cô ngày ngày ở bên ngoài như vậy, không sợ bà phù thủy trong nhà đó hoài nghi là cô làm sao?” Liễu Nghiêu giúp cô ghim ông hút vào hộp sữa tươi.

“Vốn không phải tôi làm, tại sao phải kiêng dè? Nếu như bà ta nhất định muốn hoài nghi, cứ để bà ta hoài nghi thôi! Để bà ta đi kiện tôi đi!” Hạ Ly tức giận nói, hung hăng hút một ngụm sữa tươi, neho mất lại: “Hiện tại tôi quá nhiệt tình mới có thể bị hoài nghi! Liễu Nghiêu, anh quá thiện lương rồi, ngốc!”

“Phải ha, so với loại trong nhà có tiền ăn no căng chơi tâm cơ này của nhà các cô, tôi đương nhiên là người ngu xuẩn!” Liễu Nghiêu uống một hớp bia: “Ngược lại Cô với anh họ cô. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Còn có thể xảy ra chuyện gì, chính là như anh thấy thôi!” Hạ Ly bĩu bĩu môi nói: “Hiện tại tôi tương đối muốn biết chính là, những hình kia là làm sao lấy

được! Phải biết, ban đầu tôi vào thời điểm đó. Chung quanh cũng không có người mà!”

“” Liễu Nghiêu lặng yên.

“Còn nữa, hiện tại thái độ của Lâm Tranh mới kỳ quái. Ngày đó thời điểm bức ảnh đăng báo, anh ấy vậy mà lại tìm tôi a! Hallelujah, ngày đó tôi bị dọa sợ muốn chết, còn tưởng rằng anh ấy tới bóp chết tôi đây.” Hạ Ly không biết cố ý hay vô ý, dừng dừng nói những chuyện này với Liễu Nghiêu.

“Công chúa, làm phiền cô! Tôi vẫn là một trong những người theo đuổi cô nha, cô nói ra như vậy sẽ không sợ tôi đau lòng à?” Liễu Nghiêu mặt đen lại nói.

“Đừng sợ đừng sợ. Tới đây ôm!” Hạ Ly hào phóng giang hai cánh tay.

Liễu Nghiêu bất đắc dĩ ôm cô, thở dài: “Hành hạ tôi ư, công chúa! Chơi rất vui phải không?”

“Đừng vậy đừng vậy!” Hạ Ly cười dùng cằm nhọn cắn trên bả vai anh, lại nói: “Bởi vì anh có tiền án vô có biến mất, cho nên anh là đối tượng trọng điểm chịu ngược nha!”

Tay anh xuyên thấu qua vật liệu quần áo mỏng manh của cô, truyền tới nhiệt lượng mờ ám. Hạ Ly mỉm cười đẩy anh ra, như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục uống sữa tươi.

“Hừ, cô gái hẹp hòi. Ôm ngay cả ba phút cũng chưa tới.” Răng khểnh của Liễu Nghiêu trách móc lộ ra ngoài: “Có tin tức của con gái bà già phù thủy chưa?”

“Có chứ, “Hạ Ly không chút để ý nói: “Nghe nói muốn trong nhà đưa ra năm mươi triệu.”

“Đáng chết! Cô ta trị giá năm mươi triệu?” Liễu Nghiêu liếm liếm đôi môi.

Hạ Ly vỗ vỗ mặt anh, cười lên: “A, bây giờ anh bắt cóc tôi, cũng có thể được năm mươi triệu, hoặc là. Tăng gấp đôi? Sau đó lại tăng gấp đôi?”

“A ha! Tôi mới không có ngu như vậy, bắt cóc một nữ vương tới hành hạ tôi!” Liễu Nghiêu ngẩng đầu lên, thỏa mãn nhìn không trung, mắt mở không ra: “Tôi chỉ muốn, mỗi ngày nhìn thấy cô. Không hơn.”

“Ôi, đứa bé ngoan!” Hạ Ly chính xác ném hộp sữa tươi vào thùng rác: “Học được cái từ ‘ không hơn ’ này. Không tệ nha!”

Liễu Nghiêu gãi đầu cười: “À, vì thời điểm nói với cô tương đối có ‘ nội hàm ’ mà!” Anh nói thật: “Vậy nhà các cô phải làm sao?”

“Ừ. Ý của ông nội là không cho. Ông nói ‘ giờ trò với ta, người sớm đắc ý rồi! ’, ý cha tôi cũng rất mơ hồ, ách. Hiện tại anh hỏi tới tôi mới cảm thấy kỳ quái: tại sao trong nhà đều không sốt ruột?” Hạ Ly lôi kéo tay anh lay động.

“Không phải cô ta tự biên tự diễn bắt cóc chứ?” Liễu Nghiêu nói.

“Không thể nào!” Hạ Ly bĩu môi nói: “Tiền tiêu vật của cô ta không thiếu, thậm chí có lúc còn nhiều hơn yêu! Cô ta cần gì làm như vậy?”

“Tiểu Ly, địa điểm giao tiền là ở đâu?” Ánh mắt của Liễu Nghiêu sáng lấp lánh, giống như viên kim cương. Anh khí khái anh hùng hùng hực, màu da tuần mỷ mà khỏe mạnh dưới ánh mặt trời khiến người nhìn liền thoải mái.

“Không biết nha! Làm gì? Anh muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân à?” Hạ Ly cười hi hi nhìn anh hỏi.

“Ha ha, muốn đi cứu người không phải giả, nhưng không phải là vì mỹ nhân, là vì chị gái mỹ nhân!” Liễu Nghiêu nói xong, không cần thận đợi đến đau đớn của Hạ Ly —— chị gái, không khỏi le lưỡi một cái: “Ách. Tóm lại chính là ý này!”

“Hừ! Làm sao anh có biện pháp được! Bọn họ nói chỉ có người nhà họ Hạ mới có thể đến gần. Nếu như bị bọn chúng biết có người ngoài quấy nhiễu, bà phù thủy nhỏ đó chỉ có đường chết.” Hạ ly nói. Tự động quên mất Liễu Nghiêu “phạm quy”.

“Này, nha đầu không có lương tâm!” Liễu Nghiêu than thở nói: “Cô cho rằng mấy năm nay một tên côn đồ sẽ không đọc sách cũng không muốn làm việc là làm sao sống được ư?”

“Ách.” Hạ Ly chột dạ: giống như sau khi anh trở về vẫn luôn chất vấn, dù là lúc lôi kéo anh hỏi này nọ cũng không có chân chính quan tâm tới anh rốt cuộc cuộc sống trôi qua như thế nào.

“Ha ha. Nhân vật nhỏ quả nhiên chỉ trải qua cuộc sống của nhân vật nhỏ. Hạ tiểu thư không muốn muốn hỏi cũng là bình thường thôi!” Liễu Nghiêu nửa tự giễu nửa châm chọc nói.

“Hừ! Anh vẫn tính là nhân vật nhỏ à?” Hạ Ly tiếp tục chột dạ, hung hăng nheo một cái trên cánh tay anh: “A, sau này anh là tên côn đồ riêng của Hạ Ly tôi! Ai muốn nhúng chân đều phải trải qua sự đồng ý của tôi đây!”

“Oa! Thật may mắn!” Liễu Nghiêu theo ý của cô nói giỡn: “Này công chúa, có muốn yên tâm giao bà phù thủy nhỏ cho tôi hay không?”

Hạ Ly nghiêng nghiêng đầu, lặng lẽ cười: “Được! Tôi trở về tìm chỗ chỉ cho anh! Chỉ là anh phải đồng ý tôi, coi như bà phù thủy nhỏ bị làm thiệt rồi, anh cũng không thể chịu một chút tổn thương!”

“Biết biết! Có thể khiến tôi ngủ chỉ có công chúa Hạ thôi!” Liễu Nghiêu vừa mang theo cánh tay kêu đau, vừa cầu xin tha thứ: “Đừng nhéo tôi nữa! Ngược đãi a!”

Hạ Ly đuổi theo anh chạy, cười thật vui vẻ.

Tối hôm đó Hạ Ly mất ngủ. Sau lúc gọi điện thoại nói cho Liễu Nghiêu địa chỉ giao tiền.

Cô cũng không phải đoán không ra cuộc sống mấy năm nay của Liễu Nghiêu.

Thiếu niên phản nghịch chính trực, trong lúc bất chợt không hiểu tại sao rời khỏi cô bé anh tự cho là yêu sâu đậm, một mình biến mất ở trong bể người. Cuộc sống của anh làm sao có thể vui vẻ? Ban đầu Hạ Ly đề xuất kết giao với anh, Liễu Nghiêu rõ ràng hưng phấn lộ ra ngoài nói rõ anh thật lòng. Đến tột cùng là nguyên nhân gì khiến cho anh rời đi?

Những năm này. Dù là cơn bão, cũng sẽ trải qua rất nhiều hỗn độn chứ?

Ngày thứ hai lúc chạng vạng, Liễu Nghiêu mang Vân Yên về. Vân Yên một bộ dáng tiều tụy, vẻ mặt chán nản. Giống như mất hồn. Thật may là trên người không có thương tổn. Ngược lại Liễu Nghiêu, vẻ mặt hưng phấn. Trên cánh tay, trên đùi đều cúp treo thương tổn.

“Tôi còn tưởng rằng là người nào, thì ra thật sự là đám anh em trước kia đi chung với nhau!” Liễu Nghiêu dừng dung mà nói, không thêm đề ý trường bối nhà họ Hạ cũng có mặt chút nào: “Đều là ăn com của chủ thuê, trực tiếp thả người đám người kia cũng không thể nói gì. Vì vậy hỗn chiến tượng trưng một trận. Sau đó xóa bỏ năm mươi triệu ném cho bọn họ một số không, ha ha!”

Mọi người lặng yên.

Hạ Ly mỉm môi cười: “Tóm lại hai người đều trở lại cho tôi rồi, không tệ.”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.